

hạt giống
tâm hồn

A cup of
Chicken Soup
for the **Soul**[®]

4



CHIA SẺ
TÂM HỒN &
QUÀ TẶNG
CỦA SỐNG

Biên dịch: Thu Hà

Tái bản có chỉnh sửa từ *Chicken Soup* tập 4 - *A cup of Chicken Soup for the Soul*



NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

JACK CANFIELD
MARK VICTOR HANSEN

First News[®]

Cùng bạn đọc

Sau khi thực hiện các tập Hạt Giống Tâm Hồn và những cuốn sách chia sẻ về cuộc sống, First News đã nhận được sự đón nhận và đồng cảm sâu sắc của đông đảo bạn đọc khắp nơi. Chúng tôi nhận ra rằng sự chia sẻ về tâm hồn là một điều thực sự ý nghĩa trong cuộc sống hiện nay, giúp chúng ta vượt qua những nỗi buồn, những thất vọng để hướng đến một ngày mai tươi đẹp hơn với những ước mơ, hoài bão của mình và cảm nhận cuộc sống trọn vẹn hơn.

Trên tinh thần đó, First News tiếp tục giới thiệu đến các bạn những câu chuyện hay được chọn lọc từ bộ sách Chicken Soup for the Soul nổi tiếng của hai tác giả Jack Canfield và Mark Victor Hansen. Đây là lần đầu tiên bộ sách Chicken Soup for the Soul được trình bày dưới dạng song ngữ để bạn đọc có thể cảm nhận được ý nghĩa câu chuyện bằng cả hai ngôn ngữ. Việc chuyển tải trọn vẹn và chính xác ý nghĩa sâu sắc của những câu chuyện theo nguyên bản tiếng Anh là một cố gắng lớn của chúng tôi. Rất mong nhận được những ý kiến đóng góp của bạn đọc để những tập sách tiếp theo của chúng tôi hoàn thiện hơn. Mong rằng cuốn sách này sẽ là người bạn đồng hành với bạn trong cuộc sống.

- First News

Everyday Heroes

Những anh hùng của đời thường
Character cannot be developed in ease and quiet. Only through experience of trial and suffering can the soul be strengthened.

- Helen Keller

Tính cách không thể được hình thành trong điều kiện dễ dàng và tĩnh lặng. Chỉ qua những trải nghiệm của thử thách và khổ đau, tâm hồn mới mạnh mẽ hơn.

- Helen Keller

One for the team

Tahnis sotoldry wpraisestot ldobnye Sunday. It is a true story of when he served in the military. One day, their drill sergeant suddenly threw a hand grenade into a group of young soldiers. The men all ran away. Then the drill sergeant moderately told them that the grenade was not set to explode, and he just did it to see their reaction. The next day, a newly recruited soldier joined the group. The drill sergeant told the other soldiers not to tell the new soldier what was going to happen. As the drill sergeant threw the grenade into the crowd of soldiers, the new soldier, not knowing it wasn't going to explode, valiantly threw himself on top of the grenade to prevent it from killing the other men. He was willing to die for his fellow soldiers. That year, the young man was awarded the only medal for courage and bravery that had not been won during battle before.

- Kim Noone

Three things for us to learn in life: To think clearly without hurry or confusion; To love everybody sincerely; To act in everything with the highest motives.

- Helen Keller

Một người vì mọi người

Đây là một câu chuyện do một vị linh mục cao tuổi kể lại vào một ngày chủ nhật. Đó là một câu chuyện có thật xảy ra khi ông còn phục vụ trong quân ngũ. Một ngày nọ, vị trung sĩ huấn luyện cho doanh trại của ông bất thành linh ném một quả thủ pháo vào một nhóm lính trẻ. Tất cả những người lính đó đều bỏ chạy. Sau đó, vị trung sĩ từ tốn nói cho họ biết rằng, quả lựu đạn đó thật ra không được cài kíp nổ và ông làm vậy chỉ để xem phản ứng của họ như thế nào mà thôi. Ngày hôm sau, có một tân binh gia nhập vào nhóm lính đó. Vị trung sĩ huấn luyện yêu cầu những người lính không được nói với anh lính mới này về những gì sắp xảy ra. Khi trung sĩ ném quả lựu đạn vào nhóm lính, người lính mới đó không hề biết rằng nó sẽ không nổ, anh đã dũng cảm lao vào nằm đè lên quả lựu đạn để ngăn không cho nó gây thương tổn đến những người khác. Anh ấy sẵn sàng hy sinh vì đồng đội của mình. Năm đó, người lính trẻ ấy được trao tặng huân chương cao quý duy nhất cho lòng can đảm và tinh thần quả cảm của mình, đó là tấm

huân chương chưa một ai từng nhận được trong những cuộc chiến trước đó.

- Kim Noone

Trong cuộc sống, có ba điều chúng ta cần phải học: Suy nghĩ rõ ràng, không hấp tấp hay lẫn lộn. Yêu thương mọi người một cách chân thành. Thực hiện mọi việc với động lực cao nhất.

- Helen Keller

A meaning action

A pyoulinceg bodyepwaernttmteonat auction of bicycles accumulated over a period of time. He arrived early and found a seat at the front. Each time the auctioneer started the bidding, the boy would say, "I bid one dollar, sir." The bidding would continue higher and higher until each bicycle was sold to the highest bidders. And each time, the boy would bid one dollar. As the last bicycle to be sold was brought forth, the little boy tried to cry out, "I bid one dollar, sir." The figures in the bidding rose higher and the auctioneer finally closed the bidding at nine dollars to the little boy in the front row. Then the auctioneer reached himself into his pocket and pulled out eight dollars and laid them on the counter; the little boy eagerly came up and put his one dollar in nickles, dimes and pennies alongside it, delightedly picked up his "new bike", and started out the door. But then he suddenly laid the bike down, ran back to that auctioneer and threw his arms around the auctioneer's neck and started to cry.

- Elder Featherstone

If you want happiness... For an hour - take a nap For a day - go fishing For a month - get married For a year - inherit a fortune For a lifetime - help someone else.

- Chinese proverb

Một việc làm ý nghĩa

Một cậu bé đến tham dự buổi bán đấu giá những chiếc xe đạp đã bị giam kho lâu ngày ở sở cảnh sát. Cậu đến từ sáng sớm và tìm được một chỗ ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Mỗi lần người điều khiển bắt đầu cuộc đấu giá, cậu đều nói: "Con trả 1 đô la, thưa ông". Giá đưa ra mỗi lúc một cao cho đến khi từ ng chiếc xe đạp lần lượt được bán cho những người trả giá cao nhất. Và mỗi lần như vậy, cậu bé đều đưa ra giá 1 đô la. Khi chiếc xe đạp cuối cùng được đem ra bán, cậu bé cố hét sức gào to lên: "Con trả 1 đô la, thưa ông". Số tiền ngã giá cho chiếc xe càng lúc càng cao và cuối cùng, người điều khiển đã khép lại cuộc đấu giá ở con số 9 đô la, chiếc xe được bán cho cậu bé ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Sau đó, người điều khiển cho tay vào túi mình, lấy ra 8 đô la và đặt chúng lên quầy. Cậu bé hào hứng bước lên phía trước và đặt cạnh số tiền ấy 1 đô la gò m những đồng tiền xu và tiền hào, sung sướng nhận

lấy “chiếc xe đạp mới” của mình và dẫn nó ra khỏi cửa. Nhưng rồi, cậu đột nhiên buông chiếc xe đạp xuống đất, chạy trở lại chỗ người điều khiển cuộc đấu giá , quàng tay ôm lấy cổ ông và bật khóc.

- Elder Featherstone

Nếu bạn muốn được hạnh phúc... Trong một giờ - hãy chớp mắt một lát. Trong một ngày - hãy đi câu cá. Trong một tháng - hãy kết hôn. Trong một năm - hãy thừa hưởng một gia tài. Suốt một đời hay giúp đỡ một ai đó.

- Ngạn ngữ Trung Hoa

A living example

Reporters and city officials gathered at a Chicago railroad station one afternoon in 1953. The person they were meeting was the Nobel Peace Prize winner of the previous year, 1952. A few minutes after the train came to a stop, a giant of a man - six feet four inches - with bushy hair and a large mustache deliberately stepped from the train. Cameras flashed. City officials approached him with hands outstretched and close hugs. Various people began telling him how honored they were to meet him.

The man politely thanked them and then all of sudden, looking over the crowd surrounding, asked if he could be excused for a moment. He quickly walked through the crowd until he reached the side of an elderly black woman who was struggling with two large suitcases which were dropped again and again. Then he picked up the bags with his brawny hands and with a warm smile, gently escorted the woman to a bus. After helping her take a seat, he wished her a safe journey. As he returned to the greeting party waiting for him, he courteously apologized, "Sorry to have kept you waiting."

The man was Dr. Albert Schweitzer, the famous missionary doctor who had spent his life helping the poor in Africa. In response to recently Schweitzer's action, one member of the reception committee said with great admiration to the reporter standing next to him, "That's the first time I ever saw a sermon walking."

- From God's Little Devotional Book

There are two ways of spreading light: To be the candle or the mirror that receives it.

- Edith Wharton

Một tấm gương sống động

Vào một buổi chiều năm 1953, nhiều viên chức thành phố cùng với các phóng viên tập trung tại một nhà ga xe lửa ở Chicago. Họ sắp được gặp gỡ người đoạt giải Nobel Hòa bình của năm trước đó, năm 1952. Vài phút sau khi xe lửa dừng lại hẳn, một người đàn ông cao to – độ khoảng hơn một mét chín – có mái tóc bờm xờm và bộ ria mép rậm rạp, thông thả từ trên toa xe bước xuống. Ánh đèn flash của

máy chụp hình chớp nháy liên tục. Các viên chức thành phố tiến về phía ông ấy với những cái nháy tay đang rõ ràng và những vòng ôm thăm th thiết. Nhiều người còn bà ý tỏ niềm vinh hạ nh củ a mình khi được c điệ n kiế n ông. Ông lịch sự cam ơn mọi người và bất chợt đưa mắt nhìn ra xa, vượt qua khỏi đám đông đang vây lấy ông, rồi lịch sự xin cáo lồi một lúc . Ông nhanh chon g len qua đám đông đến bên một bà lao da đen đang đan h vật với hai cái va ly to đun g cứ rot lên rot xuống g. Đoan , ông nhac cả hai chiếc va ly lên bắ n g đôi tay rắn chắc của mình, và với một nụ cười thật âm áp , ông nhẹ nhac g đưa bà lao bước lên xe buýt . Sau khi giúp bà yên vị trên xe, ông con chúc bà thươn g lộ bình an. Khi quay trở lại với đoan người đon tiếp đang chờ đợi mình, ông lịch sự xin lồi : “Xin lồi đã để quý vị chờ lâu”. Người đàn ông đó chính là bác sĩ Albert Schweitzer, vị bác sĩ truyền giáo nổi tiếng đã cống hiến trọn đời mình để giúp đỡ những người nghèo ở châu Phi. Trước hành động của bác sĩ Schweitzer, một thành viên trong đoan đón tiếp đã nói với người phóng viên đang đứng bên cạnh mình trong sự cảm phục sâu sắc: “Đây là lần đầu tiên tôi được chứng kiến một bài học đạo đức sinh động đến như vậy”.

- Theo God's Little Devotional Book

Có hai cách để truyền đi ánh sáng: Trở thành ngọn nến hoặc là tấm gương để phản chiếu những tia sáng từ ngọn nến đó .

- Edith Wharton

A day at the lake

“**M**teheplaym!”entsaalildy challenged boy while running towards me when he saw me with a ball in my hands. “Sure,” I said. I threw him the ball. “Yeah! Me catch!” he screamed. “Okay, now throw it back,” I said eagerly. The boy threw it back. I caught it and dove underwater. “You don’t have to do this,” whispering the boy’s mother who was observing her poor son playing. “No, it’s fun,” I smiled and replied. “Yeah go under ‘gain!” yelled the boy. So I dove underwater to please him. We continued playing joyfully for half an hour. When the boy went away he had the biggest smile I’ve ever seen on his face. This small experience made me feel normal. I thought that’s what anyone would do. A boy wanted to play, so I did. This made the boy feel good, so it made me feel good. But after that, many people surrounding stared at me. One boy even came up to me and asked an foolish question: “Why were you playing with that retardo?” I said nothing and walked away. I’m pleased myself for doing the things I should do.

- Kevin Toole

If you have one true friend you have more than your share.

- Thomas Fuller

Một ngày đi chơi hồ

“**C**ho em chơi với!” cậu bé có thần kinh không bình thường chạy đến nói với tôi khi trông thấy tôi đang ôm một trái banh. “Được thôi!” tôi đáp lời.

Tôi ném trái banh về phía nó .

“A..a..a! Em chụp được rồi !” thằng bé reo lên.

“Tốt lắm ! Bây giờ em ném nó lại cho anh đi,” tôi hăm hờ nói . Thằng bé ném trái banh lại. Tôi chụp lấy và lặn xuống nước...

“Cháu không cần phải làm như vậy đâu...” người mẹ nãy giờ vẫn dõi theo đứa con tội nghiệp đang chơi đùa, nói nhỏ với tôi.

“Không có gì đâu cô ạ, chỉ là vui thôi mà,” tôi cười đáp lại lời người mẹ .

“A..a..a. Lặn xuống nữa đi!!!!” thằng bé kêu to. Thế là tôi lại lặn xuống để chiều theo ý nó. Chúng tôi tiếp tục vui vẻ chơi với nhau suốt nửa giờ liền. Lúc thằng bé đi khỏi, trên khuôn mặt nó vẫn còn nở một nụ cười thật rạng rỡ tôi chưa từng thấy bao giờ. Câu chuyện nhỏ xảy đến với tôi một cách rất đời bình thường. Tôi nghĩ rằng đó là việc mà bất cứ ai khác cũng sẽ làm như tôi. Một cậu bé muốn được chơi đùa, và tôi cũng thế. Điều này làm cậu bé cảm thấy vui, nên tôi cũng vui. Thế mà sau đó, nhiều người xung quanh cứ đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Một thằng bé còn chạy đến chỗ tôi và hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn: “Sao anh lại chơi với đứa chậm phát triển không bình thường ấy?”. Tôi quay mặt bước đi mà không nói một lời nào. Lòng cảm thấy vui vì đã làm những điều mà tôi cho là mình nên làm.

- Kevin Toole

Khi có một người bạn thật sự, bạn sẽ nhận được nhiều hơn những gì mình đã chia sẻ .

- Thomas Fuller

My daddy is magic

My sister Lois was born in January so she was too young to remember her first couple of winters as we lived in Chicago. However, when she was three years old (you know, that age when you feel that your parents could, and would, do anything for you) in one early winter morning of L.A., she woke up to see with a big surprise that a giant blanket of snow had covered the outside while she was asleep though this was not the first time she had seen snow. She came bounding out of her bedroom into the kitchen, where the rest of the family was eating breakfast, and with her blue eyes opened wide, she excitedly asked my father, ‘Daddy, how did you do that?’

- John Sandquist

Cha tôi thật kỳ diệu

Em gái Lois của tôi sinh ra vào tháng Một, vì thế nó còn quá bé để có thể nhớ đến những kỷ ức về hai mùa đông đầu tiên trong đời khi cả gia đình còn sống ở Chicago. Tuy nhiên, khi nó được ba tuổi (ban biết đây, đó là cái tuổi mà chúng ta luôn nghĩ rằng cha mẹ có thể, và sẽ làm được bất kỳ điều gì cho mình), vào một buổi sáng đầu đông ở Los Angeles, nó thức dậy và tỏ ra rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một tấm màn tuyết không lồ đã bao trùm cả không gian bên ngoài trong lúc nó còn đang say ngủ, dù cho đây không phải là lần đầu tiên nó được nhìn thấy tuyết.

Con bé lon ton chạy từ phòng ngủ vào nhà bếp, nơi cả nhà đang dùng bữa sáng, và với đôi mắt xanh mở to, nó phàn nàn khích hổi cha tôi: “Bố ơi, sao bố có thể làm được như vậy nhỉ?”.

- John Sandquist

Welcome home

In 1921, my grandparents couldn't but emigrate from Russia due to the pogroms driving the Jews out of the country. Their emergence was adventurous in itself. Eventually they arrived at the docks. Everyone who was boarding the boats for America had to have fifty dollars to follow normal procedure into America.

My uncle, who was in America, sent the money to my grandparents. While they were boarding the boat, my grandfather noticed a little boy crying hysterically. My grandfather went over to him. The boy told my grandfather in tears that he lost his money and would not be allowed into the country.

My grandfather gave the small boy, whose name was Isadore Feterman, his fifty dollars with no reluctance. Once they arrived in America, my grandfather had to contact my uncle and tell him that he needed more money. My grandfather had to wait several days. Eventually, everyone was allowed in the United States.

Fifteen years later, my grandfather was at his junk shop. A limousine pulled up and out came two men. They asked for Benjamin Lasensky. My grandfather replied that it was he.

The bulky man introduced himself as Isadore Feterman and respectfully handed a blank check to my grandfather. He said "I owe my success and happiness in America to you. Please give me the chance to show my gratitude. Fill the check to whatever amount you desire." (Isadore was at the moment a well-known millionaire.)

My grandfather called my uncle and told him all. My uncle listened and said "Dad, I think just fill it out for the fifty dollars we gave him." And my father did so.

Some years passed and they lost touch again. Several years later, my grandfather's cousin living in New York accidentally discovered Isadore Feterman's address on a newspaper which was in the same city. It was just as my grandfather's 85th birthday.

We looked up Mr. Feterman and invited him to my grandfather's party. On receiving my grandfather's phone, he cheerfully replied, "I wouldn't miss it for the world." So, Isadore Feterman came to Grandpa's 85th birthday party, and it was a pleasant surprise for my grandfather. At the party, Isadore told everyone there the story of how

he was able to come to America and successful as now.

- Amy Cubbison

Mừng ngày đoàn tụ

Năm 1921, ông bà tôi buộc phải di tản khỏi nước Nga do những cuộc tàn sát dưới thời Nga hoàng đã khiến nhiều gia đình người Do Thái phải rời bỏ quê hương mình. Cuộc ra đi của họ rất mạo hiểm. Rốt cuộc, họ cũng đến được bến tàu. Những ai muốn lên tàu sang Mỹ phải trả năm mươi đô la để làm thủ tục nhập cư.

Chú tôi, lúc đó đang sinh sống ở Mỹ, đã gửi số tiền ấy cho ông bà tôi. Trong lúc bước lên tàu, ông tôi để ý thấy một cậu bé đang khóc với vẻ lo lắng, khổ sở. Ông tiến đến chỗ cậu bé. Cậu bé vừa khóc vừa nói với ông rằng cậu đã mất hết tiền và sẽ không thể đến được nước Mỹ.

Ông tôi không ngần ngại đưa cho Isadore Feterman - tên của cậu bé - năm mươi đô la của mình. Ngay khi tàu cập bến nước Mỹ, ông phải liên lạc với chú tôi và bảo rằng ông cần thêm tiền. Ông tôi phải chờ đợi mất vài ngày. Cuối cùng, mọi người đều được đặt chân lên đất Mỹ.

Mười lăm năm sau, khi ông tôi đang ở trong cửa hàng bán đồ đồng nát của mình, một chiếc xe hơi hiệu Limousine sang trọng đỗ ngay trước cửa hàng và từ trong xe, hai người đàn ông bước ra. Họ xin được gặp Benjamin Lasensky. Ông tôi trả lời rằng người họ muốn tìm chính là ông.

Người đàn ông to cao tự giới thiệu mình là Isadore Feterman và kính cần đưa cho ông tôi một tấm ngân phiếu còn để trống. Anh ấy nói: “Cháu nợ ông sự thành công và cuộc sống hạnh phúc mà cháu đã có được ở nước Mỹ này. Hãy cho cháu cơ hội để bày tỏ lòng biết ơn của mình. Ông hãy điền vào tấm ngân phiếu này bất cứ số tiền nào ông muốn.” (Isadore lúc bấy giờ đã là một triệu phú nổi tiếng.)

Ông gọi chú tôi đến và kể cho chú nghe mọi chuyện. Chú tôi nghe xong liền nói với ông: “Con nghĩ, chúng ta chỉ cần điền vào đó số tiền năm mươi đô la mà ngày trước chúng ta đã đưa cho cậu ấy, bố ạ!”. Và ông của tôi đã làm như vậy.

Thời gian trôi qua, ông tôi và anh chàng nợ lại mất liên lạc với nhau. Nhiều năm sau đó, một người em họ của ông tôi sống ở New York đã tình cờ biết được địa chỉ của Isadore Feterman trên một tờ báo, anh ấy cũng đang sống trong cùng thành phố. Lần đấy cũng vừa đúng sinh nhật lần thứ 85 của ông tôi.

Chúng tôi đã cố gắng liên lạc với Feterman và mời anh ấy đến dự buổi tiệc sinh nhật của ông. Nhận được điện thoại của chú tôi, Feterman hồ hởi trả lời: “Bằng bất cứ giá nào cháu cũng sẽ đến dự tiệc mừng thọ của ông!”. Và thế là, Isadore Feterman đã đến dự buổi tiệc sinh nhật lần thứ 85 của ông tôi, và đó quả là một ngạc nhiên đầy thú vị dành tặng ông tôi. Tại buổi tiệc, Isadore đã kể cho tất cả mọi người ở đó nghe câu chuyện làm sao anh ấy có thể đến được nước Mỹ và thành công như hôm nay.

- Amy Cubbison

A very belated thank you

When my son, Mark, was in the third grade he saved all his allowance for over two months to buy Christmas' presents for those he loved. He had saved twenty dollars. The third Saturday in December, Mark enthusiastically announced that he had made his list.

I drove him to a local grocery in town, the modern version of what we used to call the "Five and Dime." Mark picked up a hand basket and went off on his own while I waited patiently reading a book outside. It took Mark over 45 minutes to pick out his favourite presents. The smile on his face as he approached the checkout counter was truly joyful. The clerk rang up his purchases one after the other. Mark kept within his budget and reached into his pocket for his money. It was not there. There was a hole in his pocket, but no money even a penny.

Mark stood at a loss in the middle of the store holding his basket, tears rolling down his cheeks. His whole body was shaking with his sobs. I didn't know what I had to do cause I had just a few left. I was so confused. Then an amazing thing happened. A customer in the store came up to Mark.

She knelt down to his level and tenderly took him in her arms and said, "You would do me the greatest favor if you let me replace your money. It would be the most wonderful present you could ever give me. I only ask that one day, you pass it on. One day, when you are grown, I would like you to find someone you can help as I'm now doing for you. When you do help this other person, I know you will feel as good about it as I do now."

Mark tremulously took the money from the woman, tried to dry his tears, thanked that kind woman and ran to the checkout counter as fast as he could go. We all enjoyed our gifts that Christmas almost as much as Mark enjoyed giving them to us.

As for me, I would like to say "thank you" to that incredible woman. I would like to tell her that four years after that meeting, Mark thought of her very much and went house to house collecting blankets and coats for the people in the terrible Oakland fire. Like Mark, I often think of her every time I give food to a homeless family. And I want to promise her that Mark and I will never forget to keep passing it on.

- Laurie Pines

Lời cảm ơn muộn màng

Khi Mark, con trai tôi, đang học lớp ba, nó đã biết để dành tất cả tiền quà của mình suốt hơn hai tháng để mua quà Giáng sinh cho những người mà nó yêu mến. Nó tích góp được tổng cộng hai mươi đô la. Vào ngày thứ Bảy của tuần thứ ba trong tháng 12, Mark hào hứng tuyên bố với cả nhà rằng nó đã lên danh sách những người mà nó sẽ tặng quà.

Tôi lái xe chở con đến cửa hàng tạp hóa nằm trong thị trấn, một kiểu cửa hàng hiện đại mà trước đây chúng tôi thường gọi là “Cửa hàng Năm và Mười Xu”. Mark cầm lấy một cái giỏ và tự mình đi thẳng vào cửa hàng, trong khi tôi kiên nhẫn đọc một quyển sách chờ thằng bé ở bên ngoài. Phải mất hơn 45 phút Mark mới chọn xong những món quà mà chắc hẳn nó rất tâm đắc.

Nó tiến đến quầy tính tiền với nụ cười thật hân hoan trên gương mặt. Nhân viên thu ngân lần lượt cầm những món hàng Mark mua đưa qua máy tính tiền. Mark đã cố gắng chọn mua những thứ có giá vừa đủ với số tiền của mình, nó cho tay vào túi quần lấy tiền ra trả. Không còn xu nào trong túi cả! Túi quần của thằng bé bị thủng một lỗ và tiền mất hết không còn lấy một xu.

Mark bối rối đứng giữa quầy giỏ hàng trên tay, nước mắt lăn dài xuống má. Cả người thằng bé run lên cùng với những tiếng nấc. Tôi không biết phải xử trí thế nào vì trong túi tôi chỉ có vài đồng. Tôi bối rối vô cùng. Lúc đó, một điều thật ngạc nhiên đã xảy ra. Một vị khách quan trọng của hàng tiến về phía Mark.

Cô ấy quỳ xuống thấp ngang tầm với Mark, dịu dàng ôm thằng bé vào lòng và nói: “Cố sẽ rất vui nếu con để cho cô giúp con trả tiền những món hàng này. Đó sẽ là món quà tuyệt vời nhất mà con có thể tặng cho cô. Cô chỉ mong rằng, một ngày nào đó, con cũng sẽ làm được điều tương tự. Một ngày nào đó, khi con lớn khôn, cô mong con sẽ tiếp tục giúp đỡ người khác, như cô đối với con bây giờ vậy. Khi con giúp đỡ người khác, cô chắc chắn rằng con sẽ cảm thấy lòng vui vẻ như cô đang cảm nhận lúc này”.

Mark rụt rè nhận lấy số tiền, cố lau nước mắt và cảm ơn người phụ nữ tốt bụng và chạy thật nhanh đến quầy tính tiền. Giáng sinh năm đó, tất cả chúng tôi đều rất vui khi nhận được những món quà từ Mark, niềm vui đó cũng nhiều như chính niềm vui của Mark khi trao những món

quà ấy cho chúng tôi.

Còn tôi, tôi muốn được nói lời cảm ơn đến người phụ nữ tuyệt vời ấy. Tôi muốn kể cho cô ấy nghe rằng, bốn năm sau lần gặp gỡ đó, Mark vẫn luôn nhớ đến cô, và nó đã đi đến từng nhà để quyên góp chăn mền, quần áo cho những nạn nhân của trận hỏa hoạn thảm khốc ở Oakland. Cũng như Mark, tôi thường nghĩ về cô mỗi lần đem thức ăn đến cho những gia đình vô gia cư. Và tôi muốn hứa với cô ấy rằng, Mark và tôi sẽ không bao giờ quên tiếp tục thực hiện những điều tốt đẹp này với nhiều người khác nữa.

- Laurie Pines

Information please!

I used to have a job as a telephone operator. All you had to do was dial 411 and you got me. 411 provides telephone numbers whenever there's an enquiry; however, many people think, "Gee! Call 411. Information, they know everything about everything." I would get calls for, "Ya know dat girl? She live in a brown house on dat one roa full of iris flowers? She my frien in ma class. She got brown hair." Or "Can you tell me how to make egg salad?"

Well, one day I got a call and it was around Christmas time. I picked the phone and took my similar saying, "Directory assistance, may I help you?" There was a rather old man on the phone and in a very lonely voice he said, "Ma'am, I need... my cat needs some food."

He sounded so helpless but I had to disconnect him. It was against the rules to give out anything other than phone numbers, so I disconnected him.

He called back, and by some miracle, I got him again. In his frail voice, he whispered, "Ma'am, please don't hang up on me. My poor cat... she's so hungry. All I want for Christmas is for her to have some food. Please, miss... please help me."

What could I do? This poor man's voice sounded so sincere. I had to do something! I quickly asked him for his address and told him I would see what I could do. At that time, I just knew I had to do something for this poor old man and his pitiful cat. I went to my supervisor and asked if I could take the rest of the evening off. It was getting dark out, and it was starting to snow.

I left the building and went to the grocery not very far from there. Then, I bought a big bag of cat food, tied a big red ribbon on it and attached a card from Santa. I got the old man's address out of my pocket and started to go in search of his house.

It was in a bad section of the city. When I got there, it was dark and snowing. I walked up to the porch and crept up the musty, creaky stairs. I set down the bag of cat food, rang the door bell and ran hurriedly to my car and hid.

I watched from my shelter-car, an old thin man slowly opened the door. The bright smile on his small wrinkle face when he saw the food and read the card was the best Christmas present I ever received!

- Molly Melville

Xin cho tôi biết...

Trước đây, tôi từng làm công việc của một nhân viên tổng đài. Tất cả những gì bạn phải làm chỉ là quay số 411 để gặp tôi. Tổng đài 411 sẽ cung cấp số điện thoại khi có người cần hỏi, tuy nhiên, nhiều người lại nghĩ: “Cứ gọi 411. Họ biết tất tần tật mọi thứ trên đời này đây!”. Tôi thường nhận được những cuộc điện thoại đại loại như “Chị biết bạn ấy không? Bạn ấy sống trong một ngôi nhà màu nâu trên con đường trồng nhiều hoa diên vĩ ấy? Bạn ấy là bạn cùng lớp của em. Tóc bạn ấy màu nâu”. Hay “Cô có thể chỉ cho tôi cách thực hiện món salad trứng không?”.

Và rồi, một ngày kia, khi lễ Giáng sinh sắp đến, tôi nhận được một cuộc điện thoại. Tôi nhắc máy và nói câu quen thuộc của mình: “Dịch vụ trợ giúp danh bạ điện thoại xin nghe”. Đầu dây bên kia là giọng nói đượm vẻ cô độc của một người đàn ông xem ra đã lớn tuổi: “Cô ơi, tôi cần ... con mèo của tôi cần được ăn”.

Giọng nói của ông ấy nghe như đang cầu khẩn, nhưng tôi buộc lòng phải gác máy. Theo quy định, chúng tôi không được phép thông tin bất kỳ điều gì khác ngoài các số điện thoại nằm trong danh bạ, vì thế tôi đã tắt máy.

Ông ấy gọi lại, và thật kỳ lạ, tôi lại nhận điện thoại của ông một lần nữa. Với giọng nói yếu ớt, ông thì thào: “Cô ơi, làm ơn đừng gác máy. Con mèo tội nghiệp của tôi... nó đang đói ảm. Tất cả những gì tôi muốn trong Giáng sinh này là có một chút thức ăn cho nó. Cô ơi, làm ơn... làm ơn giúp tôi với”.

Tôi có thể làm gì bây giờ đây? Giọng nói của người đàn ông tội nghiệp đó nghe thật chân thành. Mình cần phải làm một cái gì đó! Tôi liền hỏi địa chỉ và bảo ông hãy để tôi nghĩ xem có thể giúp được gì cho ông. Lúc đó, tôi chỉ biết rằng, mình cần phải làm một điều gì đó cho ông lão tội nghiệp này và con mèo nhỏ đáng thương của ông. Tôi đến gặp giám sát viên và xin phép được nghỉ sớm. Ngoài trời, màn đêm đang dần buông xuống và tuyết đã bắt đầu rơi.

Từ nơi ẩn náu của mình, tôi nhìn thấy một ông lão với vóc dáng gầy gò đang chậm chậm mở cửa. Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt quắc quẹo đầy những nếp nhăn của ông, khi nhìn thấy gói thức ăn và đọc tâm thiệp chính là món quà Giáng sinh ý nghĩa nhất mà tôi từng nhận được trong đời!

- Molly Melville

A friend in need

My six-year-old son, Willie, was awoken and thrilled when the tooth fairy left him a dollar just because he lost one tooth last night.

In that morning, as Willie got ready for school, he tucked the bill in his pocket. Afraid he might lose it, I suggested he leave the money at home. Besides, he was too young to keep money.

“Mom, I have to take it with me,”

Willie insisted, “Jenny and Jimmy don’t have enough money to buy chocolate milk. I really love them, Mommy.”

Those kids sure have a terrific friend. And Willie has one proud mom.

- Mary Joy Long

Một người bạn thật sự

Willie, đứa con trai sáu tuổi của tôi, vô cùng vui sướng khi vừa tỉnh giấc đã thấy nàng tiên răng để lại cho mình một đô la, chỉ vì đêm hôm trước, thằng bé mới bị rụng mất một cái răng.

Buổi sáng hôm ấy, Khi Willie chuẩn bị đến trường, nó cất tờ bạc vào trong túi. Vì lo sợ thằng bé có thể đánh rơi, tôi đề nghị con nên để tiền ở nhà. Mặt khác, nó còn quá nhỏ để giữ tiền.

Những đứa trẻ đó thật sự đã có một người bạn tuyệt vời. Còn Willie cũng có một người mẹ đang rất tự hào về nó .

- Mary Joy Long

On Parents and Children/Tình cảm gia đình

Considerate of others' sufferings will take your children further in life than any college degree.
- Marian Wright Edelman

Hơn bất cứ bằng cấp nào, sự cảm thông với những nỗi đau của người khác sẽ giúp con cái chúng ta sống tốt hơn trong đời.
- Marian Wright Edelman

In the eye of the beholder

O ynearn-oigldhts,onm, Zyakeairgiyhat-, and I were scanning the TV listings for something great for the entire family to watch.

“Oooh, there’s a beauty contest on,” I said loudly to all. Zakariya immediately asked me what a beauty contest was, and I explained that it was a contest to choose the most beautiful woman.

Then my son immediately thrilled me by asking, with complete innocence, “Why aren’t you in the contest, Mommy?”

- Tammy Litchfield Najjar

Trong mắt mỗi người

M ỗi buổi tối nọ, tôi và Zakariya, đưa con trai mới lên tám của mình, cùng nhau đọc bảng kê các chương trình truyền hình để chọn ra một tiết mục thật hay nào đó cho cả nhà cùng xem.

“Ồ , có một cuộc thi hoa hậu này,” tôi nói to với cả nhà . Zakariya liền hỏi tôi thi hoa hậu là như thế nào. Tôi giải thích với con rằng đó là cuộc thi để chọn ra người phụ nữ đẹp nhất.

Ngay sau đó, con trai tôi đã làm tôi vô cùng xúc động khi hỏi một câu hỏi rất hồn nhiên: “Vậy tại sao mẹ lại không có mặt trong cuộc thi đó vậy hả mẹ?”.

- Tammy Litchfield Najjar

A famous father

A great man died today. He wasn't a world leader or a famous doctor or a war hero or a bright star in sports. He was no business tycoon, and you will never see his name in any financial pages. But as for me, he was one of the greatest men who ever lived. He was my father.

I guess you might say he was a person who was never interested in getting credit or receiving honors. And that's the truth. My father did corny things like pay his monthly bills of water, telephone on time, usually go to church on Sunday with all family's members and devote to serve as an officer in the P.T.A at his children's school. Every nights, he helped his kids with their homework and drove his wife to do the grocery shopping for necessary things every Thursday nights. Whatever they are and whatever it is, my father played the back bone of the family. A day without him, we immediately feel sad and lonely.

Tonight is my first night without him. There is just sorrow and shortness left. I don't know what to do with myself. I am really sorry now for the times I made him sad by my bad manners. But I am grateful for a lot of other things.

I would like to thank that God let me have my father for those years. God, I am really happy that I was able to let him know how much I loved him.

That wonderful man died peacefully with a smile on his face and a heart with no regret. No better than himself, he knew that he was a great success as an ideal husband and a model father, a devoted brother, a respectful son and a wonderful friend. I wonder how many millionaires all over the world can say that.

- Author Unknown

Một người cha vĩ đại

Một người đàn ông vĩ đại đã ra đi mãi mãi vào ngày hôm nay. Ông không phải là một nhà lãnh đạo lừng danh thế giới, cũng không phải là một vị bác sĩ tiếng tăm, một anh hùng nơi trận mạc hay là một ngôi sao sáng của làng thể thao. Ông ấy cũng không phải là một ông trùm kinh doanh vì bạn sẽ không bao giờ đọc thấy tên

ông trên bất kỳ một tạp chí tài chính nào cả. Nhưng với tôi, ông là một trong những người vĩ đại nhất từng sống trên cõi đời này. Ông chính là cha của tôi.

Có lẽ bạn sẽ cho rằng cha tôi là người không bao giờ quan tâm đến danh lợi hay quyền cao chức trọng. Và sự thật đúng là như vậy. Cha tôi chỉ làm những công việc rất đỗi bình thường, chẳng hạn như cha luôn thanh toán đúng hạn các hóa đơn nước, điện thoại hàng tháng, thường đi lễ nhà thờ cùng với mọi người trong gia đình vào ngày Chủ nhật và tận tụy làm những công việc của một vị Hội trưởng Hội phụ huynh ở trường học của các con. Tối tối, cha lại giúp chúng tôi làm bài tập và vào mỗi tối thứ Năm, cha lại chở mẹ đi mua sắm các thứ cần thiết cho gia đình. Trong bất cứ việc gì, dù lớn hay nhỏ cha tôi luôn đóng vai trò trụ cột của gia đình. Vắng cha một ngày, là ngay tức khắc cả nhà tôi cảm thấy buồn tẻ và trống vắng.

Đêm nay là đêm đầu tiên tôi không còn có cha bên cạnh. Trong tôi chỉ còn lại một cảm giác đau buồn, hụt hẫng. Tôi không biết phải làm gì khi chỉ còn lại trơ trọi một mình. Giờ đây, tôi đang cảm thấy thực sự hối tiếc vì những lần tôi đã làm cho cha buồn phiền bởi cách cư xử không tốt của mình. Nhưng tôi lại rất biết ơn vì nhiều điều khác nữa.

Tôi muốn cảm ơn Thượng đế đã để cho tôi có cha bên cạnh trong ngần ấy năm qua. Thượng đế ơi, con thật sự rất hạnh phúc vì đã làm cho cha hiểu được rằng con yêu người biết nhường nào.

Người đàn ông tuyệt vời ấy đã ra đi thanh thản với nụ cười luôn giữ trên môi và một trái tim không còn gì phải hối tiếc. Hơn ai hết, cha tôi biết rằng ông đã làm tròn trách nhiệm của một người chồng lý tưởng, một người cha gương mẫu, một người anh tận tụy, một đứa con hiếu thảo và một người bạn tuyệt vời. Tôi tự hỏi, liệu có bao nhiêu nhà triệu phú trên thế gian này làm được điều ư đó .

- Khuyết Danh

Feel big

Karen and I were the proud “Parents of the Day” at our son, Michael’s kindergarten class. We had fun as he toured us around his classroom and introduced us to all his friends. We joined in for cut and paste and sewing and spent the better part of the morning in the sandbox. It was such a funny riot!

“Circle up!” called the teacher, “It’s story time.” Not wanting to look out of place, Karen and I immediately “circled up” with the rest of our new buddies. After finishing the story, entitled Big, the teacher asked this enthusiastic group who were very excited with the story, “Well, who knows? What makes you feel big?”

“Bugs make me feel big,” yelled one young student. “Ants,” hollered another. “Mosquitoes,” called out one more.

The teacher, trying to bring some order back to the class by calling on children with their hands up. Pointing to one little girl, the teacher said, “Yes, dear, what makes you feel big?” “My mommy,” was her reply.

“How does your mommy make you feel big?” quizzed the teacher. “That’s easy,” said the child. “When she hugs me and says I love you, Jessica!”

- Barry Spilchuk

To understand your parents’ love you must raise children yourself.

- Chinese proverb

Cảm thấy mình to lớn

Karen và tôi là khách mời danh dự của chương trình “Mỗi ngày một phụ huynh” tại lớp mẫu giáo của Michael, con trai chúng tôi. Chúng tôi rất vui khi được con dẫn đi một vòng tham quan lớp học và giới thiệu với tất cả bạn bè của nó. Chúng tôi tham gia vào các trò chơi cắt dán, may vá cùng bọn trẻ, và phần vui nhất vào buổi sáng hôm ấy là trò chơi với những hộp cát. Đó là một trò hết sức vui nhộn!

“Các con xếp thành vòng tròn nào!” cô giáo hô to, “Đã đến giờ kể chuyện rồi đây.” Không muốn mình chỉ là người xem đứng ngoài cuộc,

Karen và tôi nhanh chóng tham gia vào vòng tròn cùng với những người bạn nhỏ mới quen. Sau khi kể xong câu chuyện có tựa đề “To lớn”, cô giáo hỏi bọn trẻ hiểu động - lúc này đang rất hào hứng với câu chuyện: “Nào, ai cho cô biết điều gì thường làm cho các con cảm thấy mình trở nên to lớn nào?”.

“Dạ, con rệp làm cho con cảm thấy mình to lớn ạ,” một cậu nhóc la lên. “Con kiến ạ,” một em khác lại reo to. “Con muỗi ạ,” lại một em khác nữa cho ý kiến.

Cô giáo cố gắng ổn định lại lớp học bằng cách gọi tên những đứa trẻ đang giao tay. Cô chỉ vào một cô bé xinh xắn và hỏi: “Nào con, điều gì làm con cảm thấy mình to lớn?”.

“Mẹ của con ạ,” cô bé trả lời.

“Mẹ con làm con cảm thấy mình to lớn như thế nào?” cô giáo hỏi tiếp. Đứa bé trả lời: “Dễ thôi ạ! Đó là khi mẹ ôm con vào lòng và nói: Jessica, mẹ yêu con lắm!”.

- Barry Spilchuk

Chỉ khi nào tự tay dưỡng dục con cái, bạn mới hiểu hết tình yêu thương của đấng sinh thành.

- Ngạn ngữ Trung Hoa

More gas

Bob's father was a car salesman in Stockton. His car was his pride and joy - a 1958 Cadillac. You know, one of those "boats" about a block long with fins that reached practically to heaven and carefully cared for, as only a man's car can be cared for.

It was never left out in the weather and was faithfully washed and waxed. It was a shining example of a man's treasured wheels. Bob had just turned 16 and had his driver's license recently. His father, seeing his burning desire to get behind the wheel of that Cadillac, gave him three dollars and sent him to get gasoline not very far from their house.

Bursting with pride and filled with youthful enthusiasm, Bob took his seat into the car and drove to the station. A big smile appeared on his face as the station attendant filled the tank, washed the windows and checked the oil and tire pressure (remember this was 1960!).

Then, the unthinkable happened. On finishing payment, he pulled away and cut the corner too sharply that scraped the whole side of the car along a concrete pillar nearby – you know it was too long. He felt a sickening thud in his stomach and, for a moment, he considered running away. The thought of facing his father at this moment was awful to Bob. He had a reputation as a strict and prim person. At that moment, he didn't know which would be worse, his father's anger or his disappointment.

Either way, he knew he had to go back and face him. He decided to drive home, parked the car, and with his heart in his throat and his head bowed, a somber 16-year-old slowly went in to get his father step by step.

Looking at his face, his father seemed to guess what had happened. He said nothing and quietly gestured to Bob to come back out together to survey the damage – a considerable scratch on the side of the car. Bob with a gloomy face, told his father everything. They stood there for what seemed like an eternity of the two statues, his father still said nothing. Finally, Bob courageously looked at him and in a trembling voice said, "Dad, I'm sorry, what do you want me to do?"

Deliberately his father reached into his back pocket for his wallet and took out two dollars. Handing it to Bob and looking him straight in the eye, he said, "Son, I think you better go back and get some more

gas.”

- Canri Morrison

Mua thêm xăng

Cha của Bob là nhân viên bán xe hơi ở Stockton. Chiếc Cadillac đời 1958 chính là niềm vui và là niềm tự hào của ông. Bạn biết không, nó như một chiếc thuyền dài gần bằng một dãy phố, của hai bên hông của nó cứ như là những cái vây cá đang rộng gần như đến tận thiên đường, nó được chăm sóc cẩn thận như thể là chiếc xe duy nhất trên đời này đáng được người ta chăm chút kỹ đến như vậy.

Chiếc xe đó chưa bao giờ bị bỏ mặc ngoài mưa gió, mà nó luôn được ông chùi rửa và đánh bóng hết sức cẩn thận. Nó là một trường hợp điển hình của những chiếc xe bốn bánh luôn được người ta nâng niu gìn giữ như báu vật. Anh chàng Bob vừa bước qua tuổi 16 và vừa mới lấy được bằng lái xe. Khi nhìn thấy niềm khát khao cháy bỏng của con trai mình mong muốn được ngồi vào sau tay lái của chiếc Cadillac ấy, ông đã đưa cậu ba đô la và nhờ cậu đi đổ xăng ở các nhà họ không xa lắm.

Lòng ngập tràn niềm tự hào và phấn khởi của tuổi trẻ, Bob ngồi vào ghế và lái xe đến cây xăng. Gương mặt cậu hớn hởi với một nụ cười thật tươi khi chờ anh nhân viên bơm đầy bình xăng, lau chùi các cửa kính, kiểm tra dầu nhớt và độ của bánh xe(hãy nhớ đây là năm 1960 mà!).

Nhưng rồi, điều mà cậu không lường trước đã xảy đến. Trả tiền xong, khi lùi xe lại, Bon rẽ sát đến nỗi quẹt mạnh toàn bộ một xe vào cây cột bê tông gần đó - bạn biết rồi đấy, nó quá dài mà. Bob cảm thấy như vừa bị ai đó giáng một đòn chí mạng vào người mình vậy, và ngày lúc ấy, cậu đã nghĩ đến chuyện chạy trốn. Ý Nghĩ phải đối diện với cha lúc này quả là đáng sợ đối với Bob. Cha cậu nổi tiếng là người rất nghiêm khắc và khó tính mà. Lúc này, cậu không thể biết được giữa cơn thịnh nộ của cha với sự thất vọng tràn trề của ông, cái nào sẽ tệ hại hơn.

Bất kể như thế nào đi nữa thì cậu biết mình vẫn phải trở về và đối diện với cha. Cậu quyết định lái xe về nhà, đậu xe lại và chậm chạp bước từng bước vào nhà gặp, cha, mặt mũi cậu cúi gằm xuống đất, cổ họng nghẹn lại.

Nhìn vẻ mặt của con trai, ông bố dường như đã đoán được chuyện gì xảy ra. Ông không nói gì mà lặng lẽ ra hiệu cho Bob cùng ông trở lại ra ngoài, để xem xét thiệt hại - một mảng trầy đáng kể bên hông xe. Bob với vẻ mặt buồn rười rượi, bắt đầu kể lại cho cha nghe mọi chuyện. Hai

bố con đứng đây một lúc lâu như hai pho tượng, cha cậu vẫn không nói một lời nào. Cuối cùng, Bob mạnh dạn nhìn cha và nói bằng một giọng run run: “Cha ơi, con xin lỗi ... Con phải làm gì bây giờ đây?”.

He's not my stepfather

My mother died when I was just eight years old. It was very sad for everyone. I was small enough to understand that loss was too big to suffer. As time went by fast, the pain burned out. Then my father met Cathy. She had two kids, Megan and Griffin. Both of them were very lovely, and I loved them from the very first time I saw them. I myself didn't realize how much though.

A year and a half later, my father married Cathy. They were very much in love. At the wedding, Megan was in a beautiful white ample dress as the bridesmaid, and Griffin looked "stately" with a tiny vest for the groomsman, once again I realized how much I loved Megan and Griffin.

After the ceremony, until we found a new house big enough for our new big family - as a matter of fact that all of us expected, we kept switching back and forth between our house and Cathy's house. One night, we were at Cathy's and were lining up to give Cathy goodbye kisses. Megan and Griffin wanted to do, too. Griffin was last in line. After he kissed Cathy, she said, "Grif, give your stepfather a kiss."

And Griffin angrily replied his mother, "He's not my stepfather! He's my dad!"

- Jayne Kelley

The most lasting honors of all are those which your own family bestows on you.

- O.A. Battista

Ông ấy đâu phải là cha dượng của con

Mẹ tôi mất khi tôi chỉ vừa mới 8 tuổi. Mọi người trong gia đình, ai nấy cũng đều rất đau buồn. Tôi khi đó còn rất nhỏ nhưng cũng đủ để hiểu được rằng sự mất mát ấy là quá sức chịu đựng của mình. Thời gian thấm thoát trôi nhanh, nỗi đau cũng dần nguôi ngoai. Rồi cha tôi gặp cô Cathy. Cô ấy đã có hai con nhỏ tên là Megan và Griffin. Cả hai đều rất đáng yêu và tôi đã yêu mến chúng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Chính bản thân tôi còn không nhận ra là

tôi yêu quý chúng nhiều đến mức nào.

Một năm rưỡi sau đó, cha kết hôn với cô Cathy. Hai rất yêu thương nhau. Tại lễ cưới, cô bé Megan xúng xính trong chiếc áo đầm trắng xinh làm phù dâu còn nhóc Griffin trông “Chững chạc” hẳn với bộ đồ vest tí hon dành cho “chàng rể phụ”, tôi lại một lần nữa nhận ra mình yêu mến hai bé Megan và Griffin biết bao.

Sau đám cưới, chúng tôi vẫn thường xuyên phải di chuyển qua lại giữa nhà tôi và nhà cô Cathy, cho đến khi tìm được một căn nhà đủ lớn cho cả đại gia đình mới này - đó là điều đương nhiên mà mọi thành viên của cả hai gia đình đều mong muốn. Một tối nọ, chúng tôi cùng sang nhà cô Cathy và lần lượt từng người hôn tạm biệt cô trước khi ra về. Megan và Griffin cũng đòi được ôm hôn mẹ chúng. Griffin là người cuối cùng. Sau khi cậu bé hôn cô Cathy, mẹ cậu bảo với con: “Này Grif, con hôn tạm biệt cha dựng một cái đi nào”.

Và Griffin tỏ ra giận dỗi khi đáp lại lời mẹ: “Cha đâu phải là cha dựng! Đó là cha con cơ mà!”.

- Jayne Kelley

Side by side

Billy and Kay could hardly believe what they had just heard. Both Mom and Dad accepted to let them explore the amusement park all morning by themselves? It was almost too good to be true with Billy and Kay. Why? That meant they could move through the park as fast as they wanted... from ride to ride to ride. It meant they could ride whatever rides they wanted - in whatever order - and as many times as they like. What freedom!

But the only stipulations were that they were to stay together and were to meet at the central plaza at noon! Billy and Kay synchronized their watches with Dads, and quickly off they went for their games. What a morning they had! They even arrived at the plaza a few minutes before noon, glad for a little rest. How tired they were when continuously ran here and there.

“Hey, Kay, do you think we should tell Mom and Dad about that creepy guy that followed us for a while?” Billy asked.

“No,” said Kay, “lets not worry her.”

“Do you think I should admit to Dad that I left one of the souvenirs I bought on that next to the last ride?” Kay asked.

“Naw,” said Billy. “I wouldnt.”

“But I cant believe they let us have all morning to explore all exciting games on our own,” Billy sighed, shrugged his shoulders.

“Yeah, me too” said Kay. “I guess they must think were pretty grown up.”

About that time, their parents showed up. “Did you guys have fun?” Mom asked and appeared to be curious.

“Lots!” Kay answered her mom with great enthusiasm.

“Theres one thing youll never believe it,” Dad said, holding up a little sack towards their children. “Your mom and I accidentally passed by this one ride and somebody had left this behind a car. Its pretty cool.”

“Well, that was mine!” Kay shrieked. “I left it there. I cant believe you found it! Billy, we are lucky?”

“Did you see a creepy looking guy over in that one area of the park?”

Mom asked.

Billy said, “Yeah, we saw him. He was weird, but we ignored him, Mom.”

And, it wasn't until 10 years later when both of them became students that Billy and Kay found out Mom and Dad had been there all the time - just a few yards away, out of sight, having the time of their lives as they watched their children having the time of their lives!

- From This Little Light Of Mine

Vẫn luôn bên con

Billy và Kay dường như khó mà tin được những gì chúng vừa nghe thấy. Cả ba và mẹ đều cho phép hai đứa được tự do khám phá công viên trò chơi suốt cả buổi sáng ư? Điều này hầu như nằm ngoài sức tưởng tượng của cả Billy lẫn nhóc tì Kay. Tại sao lại như vậy? Điều đó có nghĩa là chúng có thể chạy khắp công viên, nhanh bao nhiêu tùy thích, chơi hết trò chơi này đến trò chơi khác. Có nghĩa là chúng có thể tham gia bất kì trò nào chúng thích - trò nào trước cũng được - và bao nhiêu lần cũng được. Ôi, thật là tự do làm sao!

Nhưng chỉ với một điều kiện duy nhất: hai anh em phải luôn đi chung với nhau và cả hai phải có mặt ở trung tâm mua sắm vào đúng 12 giờ trưa. Billy và Kay chỉnh lại đồng hồ của chúng cho khớp giờ với đồng hồ của ba, rồi nhanh chóng chạy đến biển đi để bắt đầu cuộc chơi của mình. Hai anh em đã có một buổi sáng thật tuyệt vời! Chúng thậm chí còn quay trở về trung tâm mua sắm sớm hơn vài phút để nghỉ ngơi đôi chút. Không mệt sao được khi chúng cứ chạy nhảy liên tục khắp nơi.

“Kay này, em nghĩ mình có nên kể lại với ba mẹ về người đàn ông đáng sợ đi theo chúng ta lúc nãy không?” Billy hỏi.

“Không”, Kay trả lời, “Đừng làm mẹ phải lo lắng”.

“Vậy anh nghĩ em có nên thú nhận với ba là em đã để quên một trong những món quà lưu niệm mà em đã mua ở gần chỗ chơi trò chơi cuối cùng không?” Kay hỏi.

“Không,” Billy đáp. “Nếu là anh, anh sẽ không nói”.

“Nhưng anh vẫn không thể rin được ba mẹ lại để cho tụi mình tự do khám phá hết mọi trò thú vị suốt cả ngày buổi sáng như vậy đâu, Kay a!” Billy thở dài và nhún vai.

“Em cũng vậy,” Kay đáp. “Em nghĩ chắc ba mẹ cho rằng anh em

mình đã lớn rồi.”

Cũng vừa lúc đó, ba mẹ bọn trẻ xuất hiện. “Hai đứa đi chơi có vui không nào?” người mẹ hỏi và ra vẻ rất tò mò.

“Rất vui ạ!” Kay trả lời mẹ một cách hào hứng.

“Có điều này chắc các con không tin đâu,” người cha vừa nói vừa cầm một cái túi nhỏ đưa về phía bọn trẻ. “Khi ba mẹ tình cờ đi ngang qua một trong những khu trò chơi ở đây thì thấy có ai đó đã bỏ quên cái này đằng sau một chiếc xe. Nó khá là đẹp đấy chứ”.

Prime time

Alex had a chance to head out of town on an assignment for the newspaper he worked for. Actually, he was looking forward to being away from the stuffy office and from his hectic family schedule.

The family farewell had not gone very well before he left. Alex's wife, Deanne, was worrying about handling all the family responsibilities on herself while he was away, and Alex was too busy to notice her distress.

In the midst of all the chaos, eight-yearold Matthew asked his father if he would be back to hear his class concert on next Thursday evening. Alex replied, "Sorry, I'll be out of town, hence I cannot be back on time!" And that was what he said.

He said good-bye quickly and walked out the door. In this out-of-town assignment, Alex and the newspaper photographer would take a trip to the Columbia Gorge on the Columbia River. As they approached the canyon, Alex noticed all the wind surfers and the sail boarders. It looked like the ideal life. Carefree. Worry-free. Responsibility-free. Alex wondered where he had gone wrong - how had he missed this good life?

As he sat on his own in his motel room the last night of the assignment, in a sudden Alex had a sense of emptiness, of not belonging. Not at home, not here, not anywhere. Things that had seemed important to him - God, marriage, children, work - were now slipping away from him.

Then, Alex noticed in his suitcase a blue greeting card tucked beneath some clothes neatly arranged by his wife. That card was from Deanne. It said, "I'll love you 'til the cows come home." He looked at the card and Deanne's familiar handwriting and melted inside. In that instant, Alex knew exactly where he belonged.

The next day after a long newsfeature interview and a rushed trip home, Alex raced to Matthew's concert, and fortunately arriving just in time. As he rushed into the school auditorium to sit down, Deanne jumped up to greet him in elated surprise, then led him to their seats. She had reserved two in the second row. "Just in case", she advised herself to do that.

When Matthew saw them together as the band marched on stage, he waved wildly to say hello. Alex acknowledged him, stood up and waved back just to give him encouragement in his next performance. Then he turned to Deanne and said with remaining bright smile on his face, “It sure is good to be home.”

- From This Little Light Of Mine

Giây phút quan trọng

Alex được dịp ra khỏi thị trấn, trong một chuyến công tác cho tòa soạn báo nơi anh đang làm việc. Thật ra, anh cũng đang mong có dịp được thoát khỏi cái văn phòng ngột ngạt cùng một núi công việc gia đình của mình.

Buổi chia tay gia đình trước chuyến công tác của anh diễn ra không mấy suôn sẻ. Deanne, vợ Alex, cứ mãi lo lắng về việc một mình phải gánh vác tất cả trách nhiệm trong nhà khi anh đi xa, còn Alex lại quá bận rộn nên không nhận thấy sự lo âu của vợ.

Khi mọi thứ còn đang rất bẽ bộn thì Matthew, đứa con trai 8 tuổi của họ, đến hỏi ba nó xem liệu ba có về kịp xem buổi hòa nhạc của lớp thằng bé vào tối thứ Năm tuần tới hay không. Alex trả lời con: “Rất tiếc, con trai à, ba phải đi công tác xa nên có lẽ không về kịp được đâu”. Và anh chỉ nói với con như thế mà thôi.

Anh mau chóng chào tạm biệt mọi người và rời khỏi nhà. Trong chuyến công tác xa thị trấn này, Alex và người thợ nhiếp ảnh của tòa soạn sẽ phải làm một cuộc hành trình đến đèo Columbia ở khu vực sông Columbia. Lúc họ tiến gần đến hẻm núi, Alex để ý quan sát tất cả những người đang chơi lướt sóng và cảnh những du khách đi tàu. Thật là một cuộc sống lý tưởng. Thanh thoi. Không phải lo lắng. Cũng chẳng vướng bận trách nhiệm. Alex chợt tự hỏi mình đã sai lầm ở điểm nào – làm sao anh có thể bỏ lỡ một cuộc sống tốt đẹp như vậy?

Đêm cuối cùng của chuyến công tác, khi ngồi một mình trong căn phòng của khách sạn, đột nhiên Alex cảm thấy vô cùng trống vắng, một cảm giác như là mình không thuộc về một nơi nào cả - không phải ở nhà, chẳng phải ở đây hoặc bất cứ nơi nào khác cả. Những điều mà trước đây dường như rất quan trọng đối với anh - Thượng đế, hôn nhân, con cái, công việc - giờ đây như đang trôi ra khỏi cuộc đời anh.

Và rồi, Alex thoáng nhìn thấy trong valy của mình một tấm thiệp màu xanh nằm bên dưới mấy bộ quần áo đã được vợ sắp xếp rất ngay

ngắn. Tấm thiệp đó là của Deanne. Trên đó có ghi: “Em sẽ mãi mãi yêu anh”, anh nhìn tấm thiệp và cả nét chữ quen thuộc của Deanne mà thấy lòng mình se lại. Trong phút chốc, Alex biết rõ mình thuộc về nơi nào.

Ngày tiếp theo, sau một cuộc phỏng vấn kéo dài cho phần tin tức đặc biệt của tờ báo và một chuyến hành trình vội vã và về nhà, Alex hối hả chạy đến buổi hòa nhạc của Matthew, và may thay, anh đến nơi vừa kịp lúc. Lúc anh lao vào hội trường tìm chỗ ngồi, Deanne đứng bật dậy đón anh trong sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, rồi dẫn anh đến ghế ngồi của họ. Chị đã đặt trước hai chỗ ở hàng ghế thứ hai, “chỉ để phòng hờ thôi”, chị từng nhu thắm khi làm điều đó.

Khi ban nhạc diễu hành trên khán đài Matthew nhìn thấy cả ba và mẹ đang ngồi cạnh nhau, cậu bé liền vỗ tay thật nồng nhiệt để chào họ. Alex nhận ra con, bèn đứng dậy và vỗ tay lại, cốt là để khích lệ nó trong phần biểu diễn sắp tới. Đoạn anh quay sang Deanne và nói với nụ cười còn giữ nguyên trên khuôn mặt: “Được về nhà mình thật là hạnh phúc!”.

- Theo This Little Light Of Mine

On Attitude/Thái độ sống

A happy person is not a person in a certain set of circumstances, but rather a person with a certain set of attitudes.

- Hugh Downs

Một người hạnh phúc không phải là người có được những điều kiện thuận lợi, mà đó chính là người luôn giữ cho mình một thái độ sống đúng đắn trong mọi hoàn cảnh.

- Hugh Downs

Attitude is everything

If all the letters from A to Z in the alphabet of English value in turn from 1 to 26, e.g, A values 1, B values 2, C values 3, etc. can you guess what is the most important thing in our life? What can bring us success?

Money? No, it isn't. Let's see:

$$\text{MONEY} = \text{M} + \text{O} + \text{N} + \text{E} + \text{Y} = 13 + 15 + 14 + 5 + 25 = 72\%$$

Knowledge? No, it isn't. Let's see:

$$\text{KNOWLEDGE} = 96\%$$

Luck? No, it isn't. Let's see:

$$\text{LUCK} = 47\%$$

Love? No, it isn't. Let's see:

$$\text{LOVE} = 54\%$$

Leadership? No, it isn't. Let's see:

$$\text{LEADERSHIP} = 89\%$$

Or hard work? No, it isn't. Let's see:

$$\text{HARD WORK} = 98\%$$

Please look at this:

$$\begin{aligned}\text{ATTITUDE} &= 1 + 20 + 20 + 9 + 20 + 21 \\ &+ 4 + 5 = 100\%\end{aligned}$$

Yes, attitude is everything. You change your attitude and you change your life as well. Please remember that your life is up to your attitude!

- From Inspiration Stories

The world of tomorrow belongs to the person who has the vision today.

- Robert Schuller

Thái độ là tất cả

Nếu tất cả các ký tự từ A đến Z trong bảng chữ cái tiếng Anh lần lượt có giá trị như sau: A là 1, B là 2, C là 3... Bạn hãy đoán xem, điều gì là quan trọng nhất trong cuộc sống có thể đem lại thành công cho mỗi chúng ta?

Tiền bạc (Money) ư? Không phải. Xem nào:

$$\text{MONEY} = \text{M} + \text{O} + \text{N} + \text{E} + \text{Y} = 13 + 15 + 14 + 5 + 25 = 72\%$$

Tri thức (Knowledge) ư? Không phải, vì:

$$\text{KNOWLEDGE} = 96\%$$

May mắn (Luck) ư? Không phải, vì:

$$\text{LUCK} = 47\%$$

Tình cảm (Love) ư? Không phải, vì:

$$\text{LOVE} = 54\%$$

Năng lực lãnh đạo (Leadership) ư? Không phải, vì:

$$\text{LEADERSHIP} = 89\%$$

Hãy làm việc cật lực (Hard work)? Cũng không, vì:

$$\text{HARD WORK} = 98\%$$

Bạn hãy nhìn chữ này nhé:

$$\text{ATTITUDE (Thái độ)} = 1 + 20 + 20 + 9 + 20 + 21 + 4 + 5 = 100\%$$

Vâng, thái độ chính là yếu tố quyết định tất cả. Nếu thay đổi thái độ, bạn cũng sẽ thay đổi cuộc sống của mình. Hãy nhớ rằng cuộc sống bạn tùy thuộc vào chính thái độ của bạn mà thôi

- Theo Inspiration Stories

Thế giới ngày mai thuộc về những người có tầm nhìn hôm nay.

- Robert Schuller

Brian

Brian is seven. He's a dreamer and always makes his teacher angry. She's stiff as taffy in December.

One day, Brian got to school an hour late. No sooner had he arrived at his class than his teacher stormed from the classroom, down to the office, and called Brian's mother. "Brian was an hour late today," his teacher said. "I've just about had it!"

Brian's mother extremely worried all day. Finally, Brian got home.

"Brian, what happened at school?"

"I was late. My teacher got mad."

"I know, Brian. She called me. What happened?"

"Well," Brian started to tell his story, "It must have rained. I saw there were many worms all over the two sidewalks." He paused a while and went on. "I knew the kids would step on them, so I tried to put them back in the holes."

He looked up at his mother. "It took a long time because they didn't want to go."

His mother hugged him. "I love you, Brian." she said.

- Jay O'Callahan

We can only learn to love by loving.

- Iris Murdoch

Brian

Brian là một cậu bé bảy tuổi. Cậu là người hay mơ mộng và luôn làm cho cô giáo của mình tức giận. Cô giáo của cậu lại là một người rất nghiêm khắc.

Một hôm, Brian đến trường trễ một tiếng đồng hồ. Ngay khi cậu vừa đến lớp, cô giáo của cậu vội ra khỏi lớp học, xuống văn phòng trường, và gọi điện thoại cho mẹ Brian. "Hôm nay Brian đi học trễ một tiếng đồng hồ," cô giáo nói. "Tôi gần như hết chịu nổi rồi!"

Cả ngày hôm đấy, mẹ Brian hết sức lo lắng. Cuối cùng, Brian cũng về đến nhà.

“Brian, có chuyện gì xảy ra ở trường vậy con?”

“Con đi học trễ. Cô giáo của con rất giận.”

“Mẹ biết rồi. Cô ấy đã gọi điện cho mẹ. Mà chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Dạ,” Brian bắt đầu kể lại câu chuyện của mình, “Chắc trước đó trời có mưa. Con thấy có rất nhiều sâu ở khắp hai bên vỉa hè”. Cậu ngưng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Con biết các em nhỏ sẽ giẫm lên chúng, nên con cố đem bỏ chúng lại vào trong những cái lỗ.”

Cậu ngược nhìn mẹ: “Con mất rất nhiều thời gian để làm việc đó vì chúng không chịu đi, mẹ ạ!”.

Người mẹ ôm cậu vào lòng. “Mẹ yêu con lắm, Brian à!” bà nói.

- Jay O’Callahan

Chúng ta chỉ có thể học cách yêu thương bằng tình yêu thương.

- Iris Murdoch

Great expectations

Pete Rose, the famous baseball player, and I have never met, but he taught me something so valuable that it changed my life.

On that day, Pete was being interviewed on TV in spring training, the year he was about to break Ty Cobb's all time hits record, another famous baseball player. One reporter blurted out an illtimed question, "Pete, you only need 78 hits to break the record. How many at-bats do you think you'll need to get the 78 hits?"

Without hesitation, Pete just stared at the reporter and calmly said, "78."

The reporter didn't spare Pete, he yelled back, "Ah, come on Pete, you don't expect to get 78 hits in 78 at-bats do you?"

Mr. Rose calmly shared his philosophy with the throngs of reporters who were anxiously awaiting his explanation to this seemingly boastful claim a moment ago. "Every time I step up to the plate, I expect to get a hit! If I don't expect to get a hit, I have no right to step in the batter's box in the first place!"

"If I go up hoping to get a hit," he continued, "then I probably don't have a prayer to get a hit. It is a positive expectation that has gotten me all of the hits in the first place."

When thinking about Pete Rose's philosophy and how it applied to everyday life, I honestly felt a little embarrassed. As a business person, I was hoping to make my sales quotas. As a father, I was hoping to be a good dad. As a married man, I was hoping to be a good husband.

The truth was that I was an adequate salesperson, so far I was a not so bad father, and I was an acceptable husband. However, I immediately decided that being okay was not enough! I wanted to be a great salesperson, a great father and a great husband.

Thanks to Pete's saying, I changed my attitude to one of positive expectation, and the results were amazing. I was fortunate enough to win a few important sales trips, I won Coach of the Year when leading my son's team to win in his primary school baseball league, and I share a passionate and fulfilled love with my wife as it was at the beginning. I always take a sensitive care of her even when I'm away on business. Our family live such a happy life.

Thanks, Mr. Pete Rose!

- Barry Spilchuk

Far away there in the sunshine are my highest aspirations. I may not reach them but I can look up and see their beauty, believe in them and try to follow them.

- Louisa May Alcott

Những mong đợi lớn lao

Pete Rose, một vận động viên bóng chày nổi tiếng, người mà tôi chưa từng gặp bao giờ, thế mà anh đã dạy tôi một bài học rất quý giá, đã làm thay đổi cả cuộc đời tôi.

Hôm đó, Pete Rose được phỏng vấn trên truyền hình về việc luyện tập của anh để năm đó có thể phá kỷ lục cao nhất từ trước đến nay của Ty Cobb, một vận động viên bóng chày nổi tiếng khác. Một phóng viên mạnh mẽ hỏi anh một câu cắc cớ: “Pete, anh chỉ cần 78 cú đánh để phá kỷ lục. Vậy anh có nghĩ mình sẽ phải đánh bao nhiêu gậy để đạt cái đích trúng 78 cú không?”.

Không chút do dự, Pete nhìn người phóng viên nọ và thản nhiên trả lời: “78”.

Tay phóng viên vẫn chưa chịu buông tha Pete, lớn tiếng hỏi lại: “Thôi nào, Pete! Không lẽ anh nghĩ rằng mình có khả năng đánh 78 gậy sẽ trúng cả 78 hay sao?”.

Rose bình tĩnh chia sẻ triết lý của mình với cả đám đông phóng viên đang nóng lòng chờ đợi lời giải thích của anh trước sự khăng định có vẻ hơi khoác lác ban nãy. “Mỗi lần bước vào vị trí phát bóng, tôi luôn mong đợi mình sẽ đánh trúng. Nếu tôi không mong đợi đánh trúng, ngay lúc đầu tôi đã không có tư cách bước ra sân đầu tiên như thế này rồi!”

“Nếu tôi ra sân mà chỉ hy vọng đánh trúng một gậy,” anh nói tiếp, “có lẽ tôi chẳng cần phải cầu nguyện mới đánh trúng được. Chính sự mong đợi tích cực đã giúp tôi thực hiện được chính xác tất cả những cú đánh của mình ở vị trí đầu tiên như vậy”.

Khi ngẫm lại triết lý sống của Pete Rose và suy nghĩ xem nên làm cách nào để áp dụng nó vào thực tiễn, thú thực, tôi cảm thấy hơi bối rối. Là một doanh nhân, tôi vẫn hy vọng mình có thể đạt được những chỉ tiêu kinh doanh đã đặt ra. Là một người cha, tôi hy vọng mình luôn biết

làm như thế nào đàn ông đã kết hôn, tôi hy vọng mình là một người chồng tốt.

Thực tế, cho đến bây giờ, tôi vẫn là một doanh nhân có đủ năng lực, một người cha không đến nỗi tệ và một đức lang quân có thể chấp nhận được. Ngay lập tức, tôi tự xác định với mình rằng, chấp nhận được chưa hẳn là đủ! Tôi muốn trở thành một doanh nhân thật thành công, một người cha thật gương mẫu và một người chồng thật sự tuyệt vời.

- Barry Spilchuk

Xa xa dưới ánh nắng mặt trời, có những hoài bão cao vời của tôi. Có thể tôi không với tới chúng được, nhưng tôi có thể ngược nhìn và ngắm vẻ đẹp của chúng, tin tưởng và cố gắng theo đuổi chúng.

- Louisa May Alcott

A picture's worth

A little old man came into the store holding a torn, green, vinyl frame with picture of a young couple inside. The frame had been damaged and was torn down the center behind. It looked like someone had tried to repair it by using glue to stick the fragments together again, which was unsuccessful. In fear of causing more damage the man brought it to the frame repairing shop.

The expert framer answered he wasn't able to repair that frame. I could not help but overhear the request, and I asked if I might take a look at the frame. I was not really sure what I was going to do, but I asked him if I could keep that picture frame till the next day. The man sighed and said yes hesitating to give me the frame. He bowed his head as he walked out the door.

Back to my important work, I carefully removed the old stiff tape and stick the fragment back together with new glue. Next, I applied an artificial binding and cosmetically repaired the outer surface with a little bias tape.

The next day, the little old man came into the store, and I handed him the repaired-frame. As I looked at him, I said, "No charge." I paid for the supplies out of my own pocket to help the old man. He seemed to be impressed by the craftsmanship, then he started to cry. He pointed to the picture and said, "This is my wife, she just passed away. She continuously put this frame together during her living time, the first time it broke was in 1920. I was so afraid it was ruined, I didn't know what to do cause it was too old."

As a result, tears came to my eyes and I said, "Well, you come back to see us anytime." As he walked out the door, he said slowly, "I will never forget you, Christine."

He walked into my life at a time I was feeling uncertain about my job and I wanted to quit. He made me realize where I needed to be and what purpose my life really held. As for me, it is so much of a blessing to give from the heart full of love that I have never been given before.

What that little old man did for me meant more to me than I could ever express. Later that year, with my non-stop working efforts, I was quickly promoted to a high-paying position as a craft manager. I knew that, sometimes, God brings one man into our lives for a reason. I

don't even know his name, but I will never forget my small-built man with his old precious picture frame, who taught me a profound lesson of being.

- Christine James

You must give time to your fellow men - even if it's a little thing.

- Albert Schweitzer

Bức ảnh vô giá

Một ông lão dáng người thấp bé bước vào cửa hàng, trên tay là một khung ảnh bằng nhựa tổng hợp màu xanh lá đã sờn cũ với hình một đôi vợ chồng trẻ bên trong. Cái khung đã hư và phần giữa phía sau khung ảnh cũng bị mòn rách. Hình như ai đó đã cố dùng keo để dán các miếng vỡ lại nhưng không được. Sợ rằng khung hình sẽ ngày càng hư thêm, ông lão đã mang nó đến cửa hàng sửa khung ảnh.

Người thợ đóng khung ảnh trả lời rằng không thể sửa được cái khung đó. Tôi có thể cũng không giúp được gì, nhưng do thoáng nghe được lời yêu cầu của ông lão nên tôi dợm hỏi liệu mình có thể xem qua tình trạng của cái khung ấy hay không. Dù chưa chắc mình là sẽ làm gì, nhưng tôi vẫn xin phép ông được giữ lại khung ảnh đến ngày hôm sau. Ông lão thở dài đồng ý rồi ngập ngừng trao khung ảnh ấy cho tôi. Ông còn cúi chào mọi người trước khi bước ra khỏi cửa hàng.

Quay trở lại với nhiệm vụ quan trọng của mình, tôi cẩn thận gỡ bỏ phần keo cũ khô cứng và dùng keo mới dán các mảnh vỡ lại. Tiếp theo, tôi kẹp thêm một miếng nẹp phụ và sửa mặt ngoài cho đẹp bằng cách dán chéo một miếng băng lên đó.

Ngày hôm sau, ông lão thấp bé đó đến cửa hàng và tôi trao lại cho ông chiếc khung ảnh đã được sửa chữa. Nhìn ông, tôi nói: “Cháu sửa miễn phí cho ông đấy, ông ạ!”. Tôi đã tự bỏ tiền túi để mua vật liệu sửa giúp ông lão. Ông dường như rất ấn tượng với tài khéo léo của tôi, và rồi ông bật khóc. Ông chỉ vào bức hình và kể: “Đây là tôi, bà ấy vừa mới qua đời! Vợ tôi đã phải liên tục gắn cái khung hình này lại trong suốt thời gian còn sống, lần đầu tiên nó bị vỡ là vào năm 1920 đấy cô ạ! Tôi cứ sợ nó sẽ bị hư luôn, thật tình thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa, nó cũ quá rồi mà”.

Nghe vậy, tôi không sao ngăn được nước mắt, tôi nói: “Bất cứ khi nào cần, xin bác cứ ghé qua cửa hàng chúng cháu”. Lúc bước ra cửa, ông lão chậm rãi nói: “Tôi sẽ không bao giờ quên cô đâu, cô Christine à”.

Ông lão ấy đã bước vào cuộc đời tôi đúng thời điểm tôi đang cảm thấy bất ổn về công việc hiện tại của mình và có ý định bỏ việc. Chính ông đã giúp tôi nhận ra nơi mình cần đến và mục tiêu thực sự của cuộc đời tôi là gì. Với tôi, đó là một lời chúc phúc chân thành xuất phát từ một trái tim tràn ngập yêu thương mà tôi chưa từng nhận được trước đó.

Điều mà ông lão có vóc người thấp bé đó đã làm cho tôi có một ý nghĩa lớn lao khiến tôi không thể nào diễn tả hết được. Cuối năm đó, với những nỗ lực không ngừng trong công việc của mình, tôi nhanh chóng được đề bạt lên vị trí quản lý với mức lương cao hơn. Tôi nghiệm ra rằng, đôi khi, Thượng đế mang đến cho cuộc đời chúng ta một người nào đó vì một lý do nào đó. Tôi thậm chí còn không biết họ tên ông lão, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên được hình ảnh một ông lão có vóc dáng nhỏ bé với khung ảnh cũ sòn nhưng quý giá, đã dạy cho tôi một bài học làm người sâu sắc.

- Christine James

Hãy dành thời gian cho những người quanh mình cho dù đó là một việc nhỏ nhoi.

- Albert Schweitzer

Service with a smile

Everything I learned about selling I learned in one afternoon from my father, at his furniture store in New Era, Michigan. I was 12 years old then.

I was sweeping the floor when an elderly woman entered the store. I asked Dad if I could wait on her. "Sure," he replied.

"May I help you?"

"Yes, young man. I bought a sofa from your store. Its leg just felt off. I want to know when you're going to fix it."

"When did you purchase it, ma'am?"

"About 10 years ago."

I told my father that she thought we were going to fix her old sofa for free. But he said to tell her we'd be there that afternoon.

After screwing on the new leg with her old coach, we left. On the ride back the store, Pop asked, "What's bothering you, son?"

"You know that I want to go to college. If we drive around fixing old sofas for free, we'll go broke!"

"You had to learn how to do that repair job anyway. Besides, you missed the most important part, did you? You didn't notice the store tag when we flipped the couch over. She bought it from Sears."

"You mean we did that job for nothing and she's not even our customer?"

Dad looked me in the eye and said, "She is now."

Two days later, she returned to our store and bought several thousand dollars worth of new furniture from us. When we delivered it, she put a gallon jar filled with change, singles, fives, tens, twenties, fifties and hundreds on the kitchen table.

I've been selling for 30 years since that day. During that period of time, I have had the highest closing average in every organization I have represented because I treat every customer with respect.

- Michael T. Burcon

Great opportunities to help each others seldom come, but small ones surround us everyday.

- Sally Koch

Vui vẻ phục vụ

Tất cả những điều tôi học được về công việc kinh doanh đều từ cha tôi vào một buổi chiều tại cửa hàng đồ nội thất của ông ở New Era, bang Michigan. Năm ấy tôi mới 12 tuổi.

Tôi đang quét nhà thì một bà lão bước vào cửa hàng. Tôi hỏi cha xem liệu mình có thể phục vụ bà ấy được không. “Đương nhiên là được chứ con,” ông trả lời.

“Bà cần chi ạ?”

“Này cậu, tôi có mua một chiếc ghế trường kỷ ở cửa hàng của cậu. Chân của nó vừa mới bị long ra. Tôi muốn biết khi nào cậu sẽ đến sửa nó cho tôi đây?”

“Bà mua nó khi nào ạ, thưa bà?”

“Khoảng 10 năm trước.”

Tôi nói lại với cha rằng bà ấy tưởng chúng tôi sẽ sửa chữa chiếc ghế cũ kỹ của bà ấy miễn phí. Nhưng cha bảo tôi cứ nói với bà ấy rằng buổi chiều hôm ấy chúng tôi sẽ đến.

Sau khi bắt vít xong cái chân ghém mới vào chiếc trường kỷ cũ của bà lão ấy, chúng tôi chào bà rồi ra về. Lúc ngồi trên xe trở về cửa hàng, cha hỏi tôi: “Chuyện gì làm con khó chịu vậy, con trai?”

“Ba biết là con muốn học đại học mà. Nếu cha con mình cứ chạy xe lòng vòng để sửa chữa mấy cái ghế cũ miễn phí như thế này, chúng ta sẽ phá sản mất!”

“Dù sao đi nữa, con cũng phải học công việc sửa chữa ấy cơ mà. Và lại, con đã bỏ qua một điều quan trọng nhất rồi đấy, con biết không? Con đã không để ý nhìn nhãn hiệu của cửa hàng sản xuất trên chiếc ghế khi chúng ta lật nó lên. Bà ấy mua nó từ cửa hiệu Sears.”

“Ý ba là chúng ta đã làm không công cho bà ấy và bà ấy thậm chí cũng chẳng phải là khách hàng của mình sao?”

Cha nhìn vào mắt tôi và nói: “Giờ thì bà ấy đã là khách hàng của mình rồi, con trai ạ!”

Hai ngày sau, bà lão ấy quay lại cửa hàng của chúng tôi và mua thêm một số đồ nội thất mới trị giá hàng ngàn đô la. Lúc chung tôi giao hàng,

bà lão đặt lên chiếc bàn ở nhà bếp một cái lọ chứa đầy tiền lẻ, bạc các năm đồng, mười đồng, hai mươi đồng, năm mươi đồng và một trăm đồng.

Kể từ ngày hôm ấy đến nay, tôi đã làm công việc kinh doanh được 30 năm. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi đã có được những thành công gần như ở mức cao nhất trong mọi lĩnh vực kinh doanh, bởi tôi luôn cư xử với từng khách hàng của mình bằng tất cả sự tôn trọng.

- Michael T. Burcon

Những cơ hội lớn để chúng ta giúp đỡ nhau hiếm khi xuất hiện, nhưng những cơ hội nhỏ để ta làm điều đó lại ở quanh ta mỗi ngày.

- Sally Koch

Giving from the heart

When I was a teenager, probably about 13, my mother taught me a very valuable lesson I've never forgotten. We were grocery shopping in a small store one day when I noticed another family also come into the store like us.

It looked like a mother, her daughter, and her granddaughter. They were clean but dressed in worn clothes, and it was obvious that they were less fortunate. They pushed a cart through the store, carefully considering and selecting items. I noticed that they were mostly generic and all necessary foods for a family.

My mother and I finished our shopping and pushing the shopping-cart headed toward the clerk to pay. As we got there, that family was in front of us, with one person in between, waiting for the counter.

As I watched the family place groceries on the conveyor belt, I heard the mother ask the clerk every so often to subtotal, when each item was passed the teller machine, as she only had so much to spend. This took a while, and the person in front of me started to get noticeably impatient and even started mumbling things which I'm sure were overheard.

When the store clerk did a final total, the woman did not have enough money after foraging all her pockets. So she began pointing to different food items to put back. Right away my mother reached in her purse, pulled out her last twenty dollar bill and handed it to the woman. The woman looked very surprised and said, "I can't take that!" My mother looked directly into her eyes and quietly replied, "It doesn't matter at all. You most certainly can. Consider it a gift. There's nothing in that cart you don't really need, so please accept it."

The woman couldn't help being touched by my mom's sincere, she then reached out and took the money. Then, squeezing my mom's hand for just a moment, and with tears running down her cheeks, she said with emotion to my mom, "Thank you very much. It's so nice of you. No one's ever done nothin' like this for me before. Really thank you!"

I know I left the store with tears in my eyes, and it is something I will cherish forever. You see, my parents had to raise six children and didn't have a whole lot of money themselves. However, I'm very happy

to say that I inherited her caring heart. Owing to mom, I have given selflessly before, and I believe that there is not a better feeling in the whole world!

- Dee M. Taylor

Món quà từ trái tim

Khi tôi còn là một thiếu niên, có lẽ khoảng 13 tuổi, mẹ đã dạy tôi một bài học rất quý giá mà tôi chẳng bao giờ quên được. Một ngày nọ, lúc chúng tôi đang mua tạp hóa ở một cửa hàng nhỏ, thì tôi để ý thấy một gia đình khác cũng vừa bước vào cửa hàng như chúng tôi.

Trông có vẻ đó là một bà mẹ, một cô con gái và một đứa cháu nhỏ. Họ trông khá tươm tất dù quần áo đã cũ sòn, và rõ ràng là họ chẳng lầy gì làm giàu có cả. Họ đẩy chiếc xe đẩy đi khắp cửa hàng, cẩn thận và cân nhắc lựa chọn từng món hàng. Tôi để ý thấy hầu hết những món hàng họ mua đều là những mặt hàng tầm thường và thực phẩm thiết yếu cho một gia đình.

Mẹ và tôi mua sắm đã xong, cả hai bèn đẩy xe hàng đi thẳng đến quầy tính tiền. Lúc chúng tôi đến đó, gia đình nọ đã có mặt từ trước, cùng với một người khách hàng đang đứng ở giữa, ngay trước chung tôi, chờ đến lượt mình tính tiền.

Khi nhìn gia đình họ đặt hàng hóa lên băng chuyền, tôi nghe bà mẹ luôn miệng nhờ người thu ngân tính tổng số tiền khi mỗi món hàng được đưa qua máy, bởi bà cần phải dành tiền chi phí cho nhiều việc khác nữa. Việc làm này hơi mất thời gian một chút, và người khách đứng trước tôi bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn thấy rõ, thậm chí bà ta còn cầu nhàu những điều mà tôi đoán chắc là ai cũng có thể nghe được.

Khi cô thu ngân đưa ra tổng số tiền cuối cùng, người đàn bà nọ đã không có đủ tiền mặc dù đã lục hết các túi quần, túi áo. Vì thế, bà ấy trả bới lại vài món thực phẩm đã mục. Ngay lúc ấy, mẹ tôi cho tay vào ví, lấy ra tờ 20 đô la cuối cùng của mình và trao cho người đàn bà nọ. Bà ấy tỏ vẻ rất nhọc nhằn và nói: “Tôi không thể nhận được đâu!”. Mẹ tôi nhìn thẳng vào mắt bà, khẽ đáp: “Không sao đâu, chị có thể nhận nó mà. Xin hãy xem đó như một món quà cũng được. Chẳng có món đồ nào trong chiếc xe đẩy mà chị không cần cả, vì vậy xin chị hãy vui lòng nhận”.

Người phụ nữ đó không khỏi xúc động khi nghe mẹ tôi nói chân

thành như thế, bà đưa tay ra nhận lấy tờ bạc. Lúc đó, bà nắm chặt tay mẹ tôi một lúc và nước mắt lăn dài trên má, bà xúc động nói với mẹ tôi: “Cảm ơn cô rất nhiều. Cô thật tốt bụng. Trước nay chưa từng có ai đối xử với tôi tốt như thế cả! Tôi thật lòng rất biết ơn cô”.

Tôi biết mình đã rời khỏi cửa hàng với đôi mắt đỏ hoe, và đó sẽ là điều mà tôi mãi mãi gìn giữ trong lòng mình. Bạn biết không, ba mẹ tôi đã phải nuôi đại sáu đứa con và bản thân họ cũng không lấy gì làm giàu có. Thế nhưng, tôi rất lấy làm hạnh phúc để nói rằng mình đã được thừa hưởng từ mẹ một trái tim nhân hậu. Nhờ có mẹ, tôi đã biết sống không ích kỷ, và tôi tin rằng đi khắp thế gian này cũng không tìm được cảm giác nào tuyệt vời hơn thế nữa đâu!

- Dee M. Taylor

Rock concert

Even without the torn jeans, he made a scruffy-looking ten year old. His fifth grade classmates had never seen anyone as poorly dressed and unpolished as Marco. This was his first day of elementary school in a quaint New England town of well-to-do families. Marco's parents were migrant fruit pickers, and his classmates eyed him with suspicion for the first part of the day. Even though they whispered and made comments about his clothes, he didn't seem to notice.

Then came recess and the kickball game. Marco did, too. He led off the first inning with a home run spectacularly, earning him a bit of respect from his amoment-ago wardrobe critics. Next up to kick was Richard, the least athletic and most overweight child in the class. After his second strike (amid the groans of his classmates), Marco edged up to Richard and quietly said, "Forget them, kid. You can do it!" Richard kicked a home run and at that precise moment, something began to change in Marco's new class.

Over the next few months, Marco was able to teach the class many new things. Things such as how to tell when fruit was ripe, how to call a wild turkey and, especially, how to treat other people.

By the time Marco's parents finished their work in the area, the class was preparing to celebrate Christmas. While other students brought the teacher fancy scarves, perfumes and soaps, Marco stepped up to the teacher's desk with a special gift. It was a rock that he delivered into the teacher's hands which was beautiful and bright. "I polished it up special," he shamefully said to his teacher.

Years later, the teacher still carefully had Marco's rock on her desk. At the beginning of each school year, she would tell her class about the gentle boy who taught her and her class not to judge a book by its cover. And that it's what's on the inside of others that truly counts.

- From This Little Light Of Mine

Bản hòa tấu của đá

ù chiếc quần jeans đang mặc không hề bị tua rách, cậu bé mười tuổi ấy trông vẫn rất lỗi thời lếch thếch. Các bạn cùng khối

D lớp 5 của cậu chưa từng ai thấy ai ăn mặc một cách nghèo nàn và chẳng có chút gì trau chuốt như Marco. Đây là ngày đầu tiên cậu học tiểu học ở một thị trấn xinh đẹp của những gia đình khá giả thuộc New England. Bố mẹ Marco là những di dân làm nghề hái quả, vì thế trong những giờ đầu tiên của ngày hôm ấy, các bạn cùng lớp đều nhìn cậu bằng ánh mắt ngờ vực. Mặc cho bọn bạn xì xầm và bàn tán về bộ dạng của mình, cậu dường như chẳng hề để tâm.

Thế rồi giờ giải lao đến, mọi người ra sân chơi bóng chày. Marco cũng vậy. Cậu bắt đầu cú đánh đầu tiên và cậu đã ghi điểm thật ngoạn mục, khiến những đứa trẻ lúc ban nãy còn bàn tán về bộ quần áo cậu mặc trên người thì bây giờ đã phần nào thấy ngưỡng mộ. Đến lượt phát bóng của Richard, vận động viên chơi dở nhất và cũng là đứa trẻ béo phì nhất lớp. Sau cú đánh thứ hai của cậu ta (giữa những tiếng chê bai của bạn bè), Marco đến gần Richard và nói nhỏ, “Quên hết chúng đi, bạn ơi! Cậu làm được mà!” Richard đã ghi được điểm, và cũng chính từ khoảnh khắc ấy, một điều gì đó bắt đầu thay đổi trong lớp học của Marco.

Khi bố mẹ của Marco hoàn tất công việc hái quả trong thị trấn cũng là lúc lớp của cậu bé chuẩn bị đón mừng lễ Giáng sinh. Trong khi các bạn khác tặng cô giáo những chiếc khăn choàng cổ thật đẹp, dầu thơm và xà phòng, thì Marco lại tiến đến bàn cô, mang theo một món quà thật đặc biệt. Cậu trao tận tay cô giáo mình một viên đá rất đẹp và sáng lấp lánh. “Em đã đánh bóng nó để dành riêng tặng cô đấy!” cậu ngượng ngùng thừa với cô giáo của mình.

Nhiều năm trôi qua, cô giáo vẫn gìn giữ viên đá của Marco cẩn thận trên bàn làm việc của mình. Vào mỗi đầu năm học mới, cô đều kể cho cả lớp nghe về một cậu bé có tính tình nhã nhặn, người đã làm cho cô và cả lớp học khi ấy hiểu rằng, đừng nên đánh giá một người qua dáng vẻ bên ngoài. Và rằng, chính những điều tốt đẹp tiềm ẩn bên trong mỗi con người mới thật sự đáng quý.

- Theo This Little Light Of Mine

Hold your tongue

Ida and David both wanted all their sons to graduate from college. They knew their boys would have to pay their own way since David never made more than \$150 a month. Still, they encouraged their sons to try their best to achieve all they could.

Arthur, however, went directly from high school to a job. Edgar began studying law. When Dwight graduated, he didn't have a goal in mind, so he and Ed made a pact: Dwight would work two years while Ed studied, sending Ed as much as he could, and then they would reverse. While working, Dwight found an opportunity that appealed to him more than college - West Point.

Both Ida and David were crushed by the decision of Dwight, their son. Ida was deeply convinced that soldiering was wicked. Still, all she ever said to him was, "I believe you, as it is your choice." David also remained silent, allowing his adult son full freedom to forge his own future.

Yes, Ida and David held their tongues - but they never withheld their indescribable joy, especially on the day their son, General Dwight Eisenhower, became President of the United States of America.

- From God's Little Devotional Book

The thing always happens that you really believe in, and the belief in a thing makes it happen.

- Frank Lloyd Wright

Giữ im lặng

Ida và David đều mong muốn các con trai của mình tốt nghiệp đại học. Họ biết rằng các con sẽ phải tự trang trải vì David kiếm chưa đến 150 đô là mỗi tháng. Dù vậy, họ vẫn luôn khuyến khích các con nên nỗ lực hết mình để đạt được những gì có thể.

Tuy nhiên, ngay sau khi tốt nghiệp trung học, Arthur đã bắt đầu đi kiếm việc làm. Edgar bắt đầu học luật. Khi Dwight tốt nghiệp, cậu ta chẳng có mục tiêu nào trong đầu, thế là cậu và Edgar cùng nhau thỏa hiệp: Dwight sẽ đi làm hai năm trong khi Edgar lo việc học, bao nhiêu tiền kiếm được cậu sẽ cố gắng gửi cho Edgar, và sau đó cậu sẽ làm ngược

lại. Trong thời gian đi làm, Dwight lại tìm được một cơ hội khác hấp dẫn cậu hơn chuyện trau dồi kiến thức ở đại học – đó là con đường binh nghiệp tại trường đại học quân sự West Point.

Quả đúng như vậy, Ida và David đã không nói một lời nào – nhưng họ không thể giấu được nỗi vui mừng khôn xiết của mình, đặc biệt là vào ngày mà cậu con trai của họ, Tướng Dwight Eisenhower, trở thành Tổng thống của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

- Theo God's Little Devotional Book

Điều gì cũng có thể xảy ra, nếu bạn thật sự có niềm tin; Vì niềm tin của bạn khi ấy sẽ giúp tất cả trở thành hiện thực.

- Frank Lloyd W

Live to learn/Sống để học hỏi

I realize that dreams are accomplished in the now. So I resist the temptation to put off for tomorrow what I can begin today.

- Anonymous

Tôi nhận ra rằng hôm nay tôi có thể biến giấc mơ của mình thành hiện thực. Do đó, tôi không cho phép mình trì hoãn đến ngày mai những gì tôi có thể làm được hôm nay.

- Khuyết danh

The home run

On that June 18th, I went to my little brother's baseball game as I always did. Cory was just 12 years old at the time and had been playing baseball for a couple of years. When I saw that he was warming up to be next at bat, I decided to head over to the dugout to give him a few pointers. But when I got there, I simply said, "Cory, I love you very much!" – the one that rarely I told him.

As if understanding me, he asked, "Does this mean you want me to hit a home run?"

I smiled and said, "Do your best."

As he walked up to the plate, there was a certain aura about him. Cory was so sure about what he was going to do. One swing was all he took and, wouldn't you know, he hit his first home run. Cory excitedly ran around those bases to show his joy with his fellows - his eyes sparkled and his face was lit up. But what touched my heart the most was when Cory walked back over to the dugout where I stood cheering for him. He looked over at me with the biggest smile I've ever seen and said, "I love you, too."

Now, I don't remember if his team won or lost that game. On such a special day in that summer, it simply did not matter.

- Terri Vandermark

First say to yourself what you would be; and then do what you have to do.

- Epictetus

Cú đánh ghi điểm

Vào ngày 18 tháng 6 năm ấy, tôi đến xem trận thi đấu bóng chày của cậu em trai mình như thường lệ. Cory khi ấy mới 12 tuổi và đã chơi bóng chày được vài năm. Khi trông thấy em tôi đang khởi động để chuẩn bị cho cú đánh bóng tiếp theo, tôi quyết định chạy đến chỗ ngồi dành cho cả đội khuyên nó vài lời. Nhưng khi đến đó, tôi chỉ biết nói: "Chị thương em nhiều lắm, Cory ạ!" - câu nói mà rất ít khi tôi nói với em mình.

Như hiểu ý tôi, nó đáp lại: "Có nghĩa là chị muốn em đánh một cú

đánh ăn điểm đúng không nào?”.

Tôi liền mỉm cười và nói: “Cố gắng hết sức mình, em nhé!”.

Khi em tôi đứng vào vị trí đánh bóng, trông nó thật nổi bật. Cory tin chắc vào cú đánh nó sắp thực hiện. Và bạn không biết đâu, chỉ bằng một cú đánh nó đã ghi được điểm đầu tiên.

Cory vui sướng chạy quanh sân, đ ể bày tỏ niềm vui sướng với đồng đội - đôi mắt sáng lên và khuôn mặt thì tươi cười rạng rỡ. Nhưng điều khiến tôi cảm động nhất là khi Cory quay trở ra chỗ cả đội đang ngồi, nơi có tôi đang đứng đ ể cổ vũ cho nó, thằng bé nhìn tôi với nụ cười tươi tắn nhất mà tôi từng thấy đ ược và nói với tôi rằng: “Em cũng thương chị nhiều lắm!”.

Đến bây giờ, tôi cũng không nhớ rõ là đội bóng của em tôi thắng hay thua trong trận thi đấu hôm ấy. Vào cái ngày thật đ ặc biệt của mùa hè năm ấy, điều đó dường như không còn quan trọng nữa.

- Terri Vandermark

Đầu tiên hãy nói với chính bản thân điều bạn muốn làm; rồi sau đó hãy thực hiện những điều mà bạn phải làm.

The value of a manner

The tired ex-teacher edged closer in a long line to the counter at Kmart supermarket. Her left leg became hurt because of too much moving, and she hoped she had taken all of her pills that the doctor gave her for the day: the ones for her high blood pressure, dizziness and a host of other illnesses of the old that she unluckily suffered. “Thank goodness, I retired years ago,” she thought to herself. “I don’t have the energy to teach the kids these days.”

Just behind her, people in line to the counter were waiting for their turns to pay, she spotted a young man with two children and a young pregnant wife. The teacher couldn’t miss the tattoo on his arms and neck. He’s been to prison, she thought and continued checking them out. His audacious face together with the moldy dusty T-shirt and baggy pants led her to surmise, “He must be a member of an infamous gang.”

Despite that, the teacher tried to let the man go ahead of her, “It’s OK. He goes with two kids.”

“You can go first,” she offered tenderly and stepped back to let them pass.

“No, you go first,” he insisted to refuse.

“No, you have more people with you,” said the teacher.

“We should respect our elders,” the man pleaded to refuse. And with that, he gestured with a sweeping motion indicating the way for the woman.

A brief smile flickered on her lips as she hobbled in front of him. She in her manner decided she couldn’t let the moment go, and she turned back to him, “Who taught you your good manners?”

“You did Mrs. Simpson, in third grade. You don’t remember me?”

- Paul Karrer

Giá trị của cách cư xử

ột bà giáo về hưu mỗi một cố len mình vào dòng người đang xếp hàng rồng rắn trước quầy thu ngân tại siêu thị Kmart. Chân

Mặt trái của bà lại bắt đầu đau nhức vì phải đi lại quá nhiều, và bà ước rằng phải chi mình đã uống hết số thuốc mà bác sĩ đã kê toa cho ngày hôm nay: thuốc trị các chứng bệnh cao huyết áp, chóng mặt và rất nhiều những thứ bệnh khác của người già mà bà không may mắc phải. “Cám ơn trời là mình đã nghỉ hưu được mấy năm rồi,” bà tự nhủ, “Những lúc như thế này, mình thật chẳng còn hơi sức đâu để dạy học cho lũ trẻ nữa.”

Ngay sau lưng bà, cả một dòng người đang chờ đến lượt mình thanh toán, bà để ý thấy một chàng thanh niên đi cùng với hai đứa con nhỏ và người vợ trẻ đang mang thai. Bà giáo không thể không trông thấy hình xăm trên cổ và tay của chàng thanh niên ấy. “Cậu ta chắc từng ở tù đây” bà nghĩ thầm, và tiếp tục dò xét họ. Khuôn mặt bặm trợn cùng với cái áo thun bụi bặm lỗi thời và cái quần rộng thùng thình của anh ta khiến bà ngờ ngợ một điều gì đó: “Cậu ta hẳn là thành viên của một băng đảng khét tiếng nào đó chứ chẳng sai”.

Nghĩ thế nhưng bà giáo vẫn có ý để cho cậu trai lên trước. “Thôi kệ, cậu ta còn có hai đứa trẻ đi cùng nữa mà.”

“Cậu lên trước đi,” bà nhẹ nhàng đề nghị và bước lùi lại phía sau để nhường đường cho họ.

“Không, bà cứ đi trước đi ạ!” anh ta khẳng khái từ chối.

“Không, cậu còn dẫn theo nhiều người nữa mà,” bà giáo nói.

“Chúng con phải kính trọng người lớn tuổi chứ ạ!” người thanh niên viện lý do để từ chối. Vừa nói, anh ấy vừa bước nhanh sang một bên ngõ ý nhường lối cho bà.

Bà thoáng nở một nụ cười trên môi và khập khiễng bước lên phía trước. Theo thói quen xử thế của mình bà nhất định không bỏ qua giây phút này. Bà quay lại và hỏi anh nọ: “Ai đã dạy cậu cư xử lễ phép như vậy?”.

“Chính cô đã dạy cho con hồi lớp ba đó, cô Simpson ạ! Cô không còn nhớ con sao?”

- Paul Karrer

Sledding

One day in early December, our family woke up to discover that everything around was covered by a perfect, freshly fallen white snow. “Please Mom, can we go sledding after breakfast?” my eleven-year-old daughter Erica begged.

So we bundled up and headed over to the dike on the Lincoln Park golf course, the only hill in this otherwise flat prairie town.

When we arrived, the hill was teeming with people who were eager for this first winter’s skiing. Fortunately, we found an open spot on the hill next to the one of a tall, lanky man and his three-year-old son - maybe they’d come before us for a long time. I noticed the boy was already lying belly-down in the sled and waiting to be launched. “Come on, Daddy! Come on!” he called excitedly.

The man looked over at me. “Okay if we go first?” he asked politely.

“Oh, by all means,” I said. “Looks like your son can’t wait any longer.”

With that, he gave the boy a huge push, and off their sled flew down! Surprisingly, the father hurriedly ran after the sled at full speed.

“He must be afraid that his son is going to run into somebody,” I said to Erica. “We’d better be careful, too.”

With that, we launched our own sled and whizzed down the hill at breakneck speed, the powdery white snow flying in our faces. We had to avoid hitting many branched trees intercepting on the way, and we ended up on our backs. Both of us were laughing loudly.

“Great ride, isn’t it?” I enthusiastically asked my daughter.

“But what a long walk back up!” Erica noticed me.

Indeed it was. As we trudged our way back to the top, I noticed that the lanky man was pulling his son, who was still in the sled, back up to the summit.

“What service!” Erica said eagerly. “Would you do the same for me?”

I was already out of breath. How could I do like that? “No way, Kiddo! Keep walking!”

By the time we reached the top, the little boy was ready to play again.

“Go, go, go, Daddy!” he yelled. Again, the father put all his energy into giving the boy a huge send-off, hurriedly chased him down the hill, and then pulled both boy and sled back up for the next.

They kept on doing so for more than an hour. For me, even with Erica doing her own walking up the hill, I was still exhausted. By then, the crowd on the hill had thinned as people went home for lunch. Finally, it got down to the man and his son, Erica and me and a handful of others.

“He can’t still be thinking the boy is going to crash into someone,” I thought as observing what they were doing. “And surely, even though the child is small, he could pull his own sled up the hill once in a while.” On the contrary, the man seemed to be never tired, he looked bright and cheery.

Finally, I could stand it no longer. I looked over at him and called, “You have tremendous energy!”

The man looked at me and smiled. “He has cerebral palsy since he was born,” he said matter-of-factly. “He can’t walk as the others.”

I was dumbstruck. Not until then I realized that I had never seen the boy get out of the sled in all the time we’d been on the hill. It had all been so happy, so normal, that it never occurred to me that the child might be handicapped.

Although I didn’t know that admirable father’s name, I wrote an article telling about the story on that day in my local newspaper I was working the following week. Either he or someone he knew must have recognized him when reading my article, therefore, shortly afterwards, I received a long letter in reply to me with this passage:

Dear Mrs. Silverman,

The energy I expended on the hill that day is nothing compared to what my son does every day since he stood up to his illness. To me, he is a true hero, and someday I hope to be half the man he has already become.

- Robin L. Silverman

Một buổi trượt tuyết

Một ngày đầu tháng 12, cả nhà chúng tôi thức dậy và phát hiện thấy mọi vật xung quanh được bao phủ bởi một lớp tuyết mới trắng xóa đến tuyệt vời. “Mẹ ơi, chúng ta cùng đi trượt tuyết sau bữa sáng nhé?” Erica, cô con gái mười một tuổi của tôi nài nỉ.

Vậy là chúng tôi mặc đồ thật ấm và đi thẳng đến sân gôn Lincoln Park, cũng là ngọn đồi duy nhất ở cái thị trấn nằm trên vùng thảo nguyên bằng phẳng này.

Khi chúng tôi đến nơi, cả ngọn đồi đã đầy chật người, ai nấy đều hăm hở cho buổi trượt tuyết đầu tiên trong mùa đông này. May mắn thay, chúng tôi tìm thấy một chỗ còn trống, bên cạnh chỗ của một người đàn ông gầy gò, cao lêu nghêu đi cùng cậu con trai ba tuổi - mà có lẽ họ đã đến trước chúng tôi từ lâu rồi. Tôi nhìn thấy cậu bé con đã nằm sẵn sàng trên xe trượt, bụng úp xuống và đang chờ được đẩy đi. “Chúng ta đi nào ba ơi! Đi thôi ba!” cậu bé gọi cha, giọng đầy háo hức.

Người đàn ông nhìn sang tôi, lịch sự nói: “Chúng tôi trượt trước nhé?”.

“Ồ, dĩ nhiên rồi,” tôi trả lời. “Có vẻ con trai anh không thể chờ thêm được nữa đâu.”

Ngay sau đó, ông đẩy mạnh cậu con trai, và chiếc xe trượt tuyết bắt đầu lao xuống dốc. Nhưng thật lạ, người cha cũng vội vàng chạy hết tốc lực để đuổi theo chiếc xe trượt.

“Chắc ông ấy sợ con trai mình va vào ai đó,” tôi nói với Erica. “Mẹ con mình cũng nên cẩn thận đấy, con ạ.”

Rồi chúng tôi cũng bắt đầu trượt, chiếc xe trượt của chúng tôi lao vèo vèo xuống dốc với tốc độ chóng mặt, từng lớp bột tuyết trắng mịn bắn tung tóe lên mặt hai chúng tôi. Chúng tôi phải né những nhánh cây chắn ngang đường đi và cả hai mẹ con cùng nằm lăn ra đất khi kết thúc cuộc trượt dốc ấy. Cả hai mẹ con cùng cười vang.

“Mình lái thật là cừ, phải không con?” tôi hào hứng nói với con.

“Nhưng leo ngược lên xa quá mẹ ơi!” Erica nhắc tôi.

Quả thật là như vậy. Khi chúng tôi lê từng bước trở lại đỉnh đồi, tôi nhìn thấy người đàn ông cao gầy ban nãy đang kéo chiếc xe trượt có cậu con trai vẫn đang còn nằm trên đó đi ngược trở lên đỉnh.

“Tuyệt quá!” Erica hồ hởi. “Mẹ cũng sẽ kéo con lên như thế chứ?”

Tôi hầu như muốn đứt hơi rồi, làm sao mà kéo nổi con bé. “Không đâu, con gái à! Ráng đi tiếp đi con!”

Lúc chúng tôi lên được tới đỉnh đồi, cậu bé đã sẵn sàng cho lần trượt tiếp theo.

“Trượt nào, trượt nữa đi nào, ba ơi!” cậu nhóc reo vang. Người đàn ông lại dùng hết sức đẩy cậu con trai vọt đi, rồi vội vã đuổi theo xuống chân đồi và lại kéo cậu con trai cùng chiếc xe lên cho lần trượt sau nữa.

Họ cứ làm như vậy suốt hơn một giờ đồng hồ. Còn về phần tôi, dù Erica luôn tự nó đi trở ngược lên đỉnh đồi, tôi vẫn thấy mệt mỏi. Lúc bấy giờ, mọi người trên đồi cũng đã tản dần về nhà dùng bữa trưa. Cuối cùng chỉ còn tôi, Erica, người đàn ông và cậu con trai, cùng lác đác vài người khác.

“Không lẽ ông ấy vẫn nghĩ là con trai mình sẽ đâm vào ai đó?” tôi nghĩ thầm khi chứng kiến những gì mà hai bố con họ đang làm. “Và cho dù cậu bé ấy còn nhỏ, nhưng chắc chắn thỉnh thoảng nó có thể tự kéo chiếc xe trượt tuyết của mình lên đồi chứ.” Thế nhưng, trái với suy nghĩ của tôi, người đàn ông ấy như thể chẳng biết mệt là gì, trông ông vẫn rất vui vẻ và hào hứng.

Cuối cùng thì tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi nhìn sang phía ông và hét to: “Ông quả là khỏe thật đấy!”.

Người đàn ông nhìn tôi và mỉm cười. “Con trai tôi bị bại não bẩm sinh,” ông nói rất bình thản. “Cháu không thể đi lại bình thường như những đứa trẻ khác, chị ạ.”

Tôi lặng người đi. Mãi cho đến lúc ấy, tôi mới nhận ra rằng tôi không hề thấy cậu bé rời khỏi chiếc xe trượt suốt từ lúc chúng tôi ở trên đồi này. Mọi chuyện vẫn diễn ra thật vui vẻ, thật bình thường đến nỗi tôi chẳng mấy may nghĩ rằng cậu bé ấy bị liệt.

Mặc dù tôi không biết tên người cha đáng ngưỡng mộ này nhưng một tuần sau đó, tôi viết một bài báo kể lại câu chuyện diễn ra vào ngày hôm ấy đăng trên tờ báo địa phương mà tôi đang cộng tác. Chắc hẳn là chính ông hoặc những người ông quen đã nhận ra ông khi đọc bài báo của tôi nên không lâu sau đó, tôi nhận được một lá thư rất dài có đoạn viết như sau:

Bà Silverman thân mến,

Những cố gắng thể hiện trên ngọn đồi ngày hôm ấy chẳng là gì nếu đem so với những gì mà con trai tôi làm từng ngày kể từ khi cháu phải chống chọi với bệnh tật. Với tôi, cháu là một người hùng thực sự, và tôi mong một ngày nào đó, tôi có thể bằng được một nửa con người mạnh mẽ của cháu mà thôi.

- *Robin L. Silverman*

Just playing

When I'm building in the block room,
Please don't say I'm "just playing" For, you see, I'm
learning as I play
About balance and shapes.

When I'm getting all dressed up,
Setting the table, caring for the family,
Don't get the idea I'm "just playing"
For, you see, I'm learning as I play
Cause a baby will be a mother or a father someday.

When you see my hands in paint,
Or standing at an easel molding and shaping clay,
Don't get the idea I'm "just playing"
For, you see, I'm learning as I play
I'm expressing myself and being creative.
I may be an artist or an inventor someday.

When you see me sitting decently in a chair
"Reading" to an imaginary audience,
Please don't laugh and think I'm "just playing."
For, you see, I'm learning as I play.
I may be a teacher someday.

When you see me combing the bushes for bugs,
Or packing my pockets with choice things I find,
Don't pass it off as "just playing"

For, you see, I'm learning as I play.
I may be a scientist someday...

When you see me engrossed in a puzzle,
Or some "plaything" at my school all day long
Please don't feel the time is wasted in "play"
For, you see, I'm learning as I play
I'm learning to solve problems and concentrate.
I may be a famous man in business someday.

When you see me arranged for cooking or tasting foods,
Please don't think that because I enjoy it, it is just "play"
I'm learning to follow directions and see differences between smells
and tastes.
May I be a chef someday?

When you see me learning to skip or run
Please don't say I'm "just playing"
For, you see, I'm learning as I play.
I'm learning how my body works.
May I be a doctor, nurse or athlete someday?

When you ask me what I've done at school today,
And I say, "I've played."
Please don't misunderstand me.
For, you see, I'm learning as I play.
I'm learning to enjoy and be successful in work.
I'm preparing for tomorrow.

Today, I'm a child and my work is play.

- Anita Wadley

Ươm mầm cuộc sống

Khi tôi đang xây lắp một căn phòng bằng các khối gỗ,
Đừng bảo rằng tôi “chỉ đang chơi đùa mà thôi”,
Bơi như bạn thấy đây , tôi đang vừa học vừa chơi
Vì sự cân bằng và các hình thể.

Khi thấy tôi đang sắp xếp mọi thứ cho đẹp mắt,
Đang dọn bàn ăn, chăm sóc gia đình,
Cũng đừng vội nghĩ, tôi “đang đùa nghịch”
Bơi như bạn thấy đây , tôi vừa học mà cũng vừa chơi
Vì một mai em bé cũng làm mẹ, làm cha.

Khi bạn thấy tay tôi đầy sơn vẽ,
Hay đang đứng cạnh giá vẽ hoặc vò đất nặn hình,
Đừng vội nghĩ: “Tôi chỉ đang đùa nghịch”
Bơi như bạn thấy đây, tôi học ngay cả lúc tôi chơi.
Tôi đang hiện mình và phát huy sáng tạo.
Biết đâu một ngày tôi thành họa sĩ hoặc nhà phát minh?

Khi bạn thấy tôi nghiêm trang trên ghế,
“Đọc diễn văn” với những khán giả vô hình,
Xin đừng cười và nghĩ tôi “tính nghịch”,
Vì như bạn thấy, tôi chỉ đang vừa học vừa chơi.
Có thể tôi sẽ là một cô giáo sau này.

Khi thấy tôi đang dò tìm bọ sâu trong bụi rậm,
Hay chắt đây tui nhưn g thứlinh tinh vừa tìm thấy ,
Đừng xem thường đó là “trò chơi con nít”
Vì như bạn thấy đó, tôi vừa học vừa chơi.
Có thể sau này tôi trở thành nhà khoa học ...

Khi thấy tôi mãi mê với trò ô chữ,
Hay “đùa chơi” ở trường học suốt ngày,
Đừng tưởng tôi lãng phí thời gian cho “chơi đùa”
Bởi bạn thấy đây tôi vừa học lại vừa chơi
Tôi đang học cách tháo gỡ những thách đố, và tập trung chú ý.
Có thể tôi mai này rạng rỡ một doanh nhân.

Khi thấy tôi bài biện nấu nước, nấu thêm thức ăn,
Đừng nghĩ vì thích nên tôi “chơi vui” như thế
Tôi học theo chỉ dẫn, nhận biết sự khác nhau giữa các mùi, các vị.
Biết đâu tôi thành đầu bếp mai sau?

Khi thấy tôi không ngừng chạy, nhảy,
Xin đừng nói rằng tôi “chơi đùa”
Vì, như bạn thấy đây, tôi đang vừa học vừa chơi.
Tôi đang khám phá hoạt động cơ thể mình.
Có thể mai này tôi là ta, bác sĩ, vận động viên?

Khi bạn hỏi cả ngày nay đến trường tôi làm gì,
Tôi trả lời rằng: “Tôi đã chơi đùa!”
Xin đừng vội hiểu lầm tôi, bạn nhé!
Vì như bạn thấy đây, tôi vẫn học trong lúc đang chơi.
Học cách tận hưởng niềm vui và đạt thành công việc.

Chuẩn bị cho cuộc sống ngày mai.

Hôm nay, tôi chỉ là một đứa trẻ,
Nên công việc thường ngày là: “Đùa chơi”.
- Anita Wadley

I talk to me

[Editor's Note: Mrs. Phil Colburn is a widow, ninety-nine years old. She writes poetry to keep her mind clear, penning a poem each month for her church newsletter where she was living.]

I talk to me a lot these days about the things I experience in life.

I find that I quite often need - a serious talking-to.

"Get those shoulders back" I say to me, as I start down the all long deep stair. I get them back and start my trek; and hope I will not fall.

I say to me, when I awake, and the pain last night is really bad, "Remember many have more pain than I have ever had."

Nói với tôi

[Bà Phil Colburn là một quả phụ và nay đã chín mươi chín tuổi. Bà làm thơ để giữ cho tâm hồn mình luôn được minh mẫn, mỗi tháng bà sáng tác một bài thơ gửi đăng trên tờ thông tin định kỳ của nhà thờ nơi bà đang sinh sống.]

Tôi nói với mình rất nhiều trong những ngày qua

Về những gì tôi trải qua trong cuộc sống.

Tôi thấy mình vẫn luôn cần tất cả

Những lời la rầy nghiêm khắc với bản thân.

"Thẳng lưng lên nào," tôi tự nói với tôi, khi bước xuống cầu thang thăm thẳm.

Cố thẳng lưng, tôi khởi sự hành trình và hy vọng mình sẽ không vấp ngã.

Tôi nói với tôi, khi mới vừa tỉnh giấc, những cơn đau đêm qua mới đáng sợ làm sao, "Nhưng hãy nhớ có nhiều người còn đau hơn thế."

It really is annoying

not understanding what they say
and I wonder if I answered
in some stupid way.
Then I tell me to remember
stupid answers are not new.
Sometimes when I still heard well,
I made stupid answers too!
I need a reading glass these days
and so I say to me,
“Be very thankful I can read
Many cannot even see.”

I tell me I should exercise hard
though I'd rather sit and read
but if I want to keep my strength
what I warn me I must heed.

I can still walk and see and hear,
though not as fast, clear and loud as it used to be.
I find it really helps a lot
the times I talk to me.
- Phil Colburn

Thật bực mình
khi ta không hiểu những gì người khác nói
Và không biết liệu mình trả lời có ngớ ngẩn hay không.
Rồi tôi nhắc mình rằng những điều ngớ ngẩn ấy
cũng chẳng là gì mới lạ lắm đâu,
Bởi ngay cả lúc tôi còn nghe rất rõ

Đôi khi tôi vẫn trả lời ngớ ngẩn đấy thôi!
Và bây giờ cứ mỗi lần đọc sách
Tôi lại cần có cặp kính ở bên
Thế nên tôi lại tự nói với mình,
“Cảm ơn Chúa vì mắt con còn đọc được
bởi nhiều người còn không thể thấy chi.”

Tôi nói với mình, rằng phải chăm luyện tập
Dù tôi chỉ thích ngồi và đọc mà thôi
Nhưng tôi biết nếu muốn giữ gìn sức khỏe
Phải làm theo điều đã căn dặn bản thân.
Tôi còn đi được, còn thấy và còn nghe
dù có thể không nhanh, rõ, vato như trước nữa.
Tôi luôn thấy thật là điều có ích
Trong những lần tôi lảm nhảm động viên mình.
- Phil Colburn

“And” and “But”

Lying neatly on the corner of my desk blotter is a note folded in two, slowly yellowing and bent from dust of time.

It is a card from my mother, containing only four sentences but with enough impact to change my life forever.

There, she praises my abilities as a writer without qualification. Each sentence she wrote is filled with love, and till now I have known what my pursuit has meant to her and my father.

The curious thing was that the word “but” never appears on the card. However, the word “and” is there almost several times.

Every time I read what my mother wrote - which is almost every day - I am reminded to ask myself if I am doing the same thing for my daughters. I’ve asked myself how many times I’ve “but-ted” them, and indeed, I was out of happiness then. And I started to consider all things.

Although our eldest daughter usually got all As for all the subjects, there was never a semester when at least one teacher would not suggest that she talked too much in class. I always forgot all asking the teachers if she was making improvement in controlling her behavior, if her comments contributed to the discussion in progress or encouraged a quieter child to express her or his thought and ideas. Instead, I would say, “Congratulations! Your dad and I are very proud of your accomplishment, but could you try to tone it down in class?”

” The same was true of our younger daughter. Like her sister, she is a lovely, bright, articulate and friendly child. However, she treats the floor everywhere, not only in her room, as a her own, which has provoked me to say on more than one occasion, “Yes, that project is great, but clean up your room!”

I’ve noticed that other parents do the same thing. They said: “Our whole family was together for Christmas, but Kyle skipped out to play his new computer game,” “The hockey team finally won, but Mike should have made that last goal.” “Our Amy looks like a princess, but now she tossed about two hundred dollars to buy a new dress and shoes.”

And there are so many other “but”.

Instead, what I learned from my mother is that if you really want love to flow to your children, start thinking and said to them with “and”.

For example, these parents could say: “Our whole family was together for Christmas dinner, and Kyle showed that he had mastered his new computer game before going to bed,” or “The hockey team finally won, and Mike did his best the whole game on that day,” or “Our Amy looks like a princess, and she’s going to look gorgeous in her new dress!”

The fact is that “but” often makes others feel bad - “and” makes them more comfortable. And when it comes to our children, feeling good is definitely the way to go. When they feel good about themselves and what they’re doing, they surely try to do more of it, building their self-confidence, their clear judgment and harmonious connections to others. When everything they say, think or do is qualified or put down in some way, their joy sours and their anger soars gradually.

This is not to say that children don’t need or won’t respond to their parents’ expectations. They do and they will, regardless of whether those expectations are good or bad. When those expectations are consistently bright and positive and then are taught, modeled and expressed, amazing things happen.

“I see you made a mistake. I know you are intelligent enough to figure out what you did wrong, and I believe that you’ll make a better decision next time.” Or, “I see you’ve been spending hours on that project, and I’d love to have you explain it to me.” Or, “Your father and I work hard for our money to afford your life, and I know you can help me figure out a way to pay for what you want.”

It’s not enough just to say we love our children. In a time when frustration has grown fierce, we can no longer afford to limit love’s expression. If we want to tone down the sound of violence in our society, we’re going to have to turn up the volume on noticing, praising, guiding and participating in what is right with our children so that they can learn.

“No more buts!” is a clarion call for everyone to change their way of thinking and saying to have more joy in life. It’s also a challenge, the opportunity fresh before us every day to put more attention on what is good about our children, and to believe with all our hearts that one day, they will eventually be able to see the same in their parents and in the people with whom they will ultimately live, work and serve.

And if I ever forget, I have my mother's note to remind me.

- Robin L. Silverman

“Và” và “Nhưng”

Nằm ngay ngắn trên góc bàn làm việc của tôi là một mảnh giấy nhỏ được gấp làm đôi đã ngả sang màu vàng nhạt và quần hết góc vì thời gian.

Đó là tấm thiệp của mẹ tôi gửi. Trên đó chỉ có vồn vện bốn dòng chữ, nhưng lại có đủ sức tác động để làm thay đổi cuộc đời tôi mãi mãi.

Trong tấm thiệp, mẹ đã ca ngợi tài năng của tôi, rằng tôi cũng giỏi như một nhà văn dù không có bằng cấp gì. Mỗi câu chữ mẹ viết đều chan chứa tình yêu thương, mà mãi đến bây giờ tôi mới biết, việc tôi đeo đuổi sự nghiệp đã có ý nghĩa như thế nào đối với cả cha và mẹ.

Có một điều lạ là, chữ “nhưng” không một lần xuất hiện trong tấm thiệp. Còn chữ “và” thì gần như được lặp lại rất nhiều lần.

Mỗi khi đọc lại những lời mẹ viết - việc mà gần như lặp đi lặp lại mỗi ngày - tôi lại tự hỏi rằng liệu tôi có làm được điều tương tự như thế cho các con gái của mình không. Tôi từng tự hỏi rằng không biết bao nhiêu lần mình đã dùng chữ “nhưng” ấy với các con, cả với bản thân mình nữa, và thực tình, những lúc đó tôi cũng chẳng thấy vui vẻ tí nào. Và tôi bắt đầu nhìn lại vấn đề...

Mặc dù con gái lớn của chúng tôi thường đạt điểm A trong tất cả các môn học ở trường, nhưng chưa có một học kỳ nào mà không có ít nhất một thầy cô giáo than phiền rằng nó nói chuyện quá nhiều trong giờ học. Còn tôi thì lúc nào cũng quên hỏi các thầy cô xem liệu con bé tiến bộ chút nào trong việc kiểm soát những hành vi của nó hay không, hay liệu những ý kiến phát biểu của con bé có đóng góp gì cho buổi thảo luận đang được tiến hành, hoặc khuyến khích một đứa trẻ ít nói phát biểu ý kiến của nó. Thay vào đó, tôi lại nói: “Chúc mừng con gái! Bố và mẹ rất tự hào về kết quả học tập của con, nhưng liệu con có thể cố gắng bớt nói chuyện trong giờ học được không?”.

Mọi chuyện cũng xảy ra tương tự với đứa con gái nhỏ của chúng tôi. Giống như chị của nó, con bé cũng là một đứa trẻ đáng yêu, sáng dạ, ăn nói trôi chảy và thân thiện với mọi người. Tuy nhiên, bất cứ đâu trong nhà chứ không riêng gì phòng nó, nó đều coi như giang sơn riêng của mình, điều này lắm lúc làm tôi phát cáu và tôi phải nói với nó không ít hơn một lần rằng: “Mô hình lắp ráp đồ tuyệt lắm, nhưng hãy dọn dẹp

phòng của con ngay đi!”.

Tôi để ý thấy các bậc phụ huynh khác cũng giống như tôi. Họ bảo rằng: “Cả nhà đang quây quần bên nhau trong đêm Giáng sinh, nhưng Kyle lại trốn ra để chơi trò chơi điện tử mới của nó”. “Cuối cùng thì đội hockey cũng đã thắng cuộc, nhưng lẽ ra Mike nên là người ghi bàn thắng cuối cùng mới đúng”, “Amy của chúng tôi xinh như một công chúa, thế nhưng bây giờ nó lại năn nỉ xin 200 đô la để mua bằng được một chiếc váy và một đôi giày mới.”

Và còn rất nhiều cái “nhưng” khác nữa...

Thay vào đó, điều tôi học được từ mẹ của mình là: nếu bạn thực sự muốn tình yêu của mình dồn hết cho con cái, hãy bắt đầu suy nghĩ và nói với chúng những câu có từ “và”.

Ví dụ như các ông bố, bà mẹ kia có thể nói rằng: “Cả nhà đang quây quần bên nhau trong buổi tiệc Giáng sinh và Kyle khoe rằng thằng bé đã có thể thông thạo được trò chơi điện tử mới của nó trước khi ngủ”, hay “Cuối cùng thì đội hockey đã chiến thắng và Mike đã chơi hết mình trong suốt trận đấu hôm ấy”, hay “Amy của chúng tôi xinh như một công chúa và con bé trông rất tuyệt vời trong bộ váy áo mới mua.”

Sự thật là chữ “nhưng” thường khiến người nghe có cảm giác khó chịu - còn chữ “và” mang đến cảm giác thoải mái hơn nhiều. Và đối với con trẻ, tạo ra cảm giác thoải mái nhất định là cách nên theo. Khi có cảm nhận tốt về bản thân mình cũng như về những việc đang làm, thì chắc chắn chúng sẽ tiếp tục cố gắng để làm tốt hơn thế, từ đó sẽ gây dựng cho bản thân sự tự tin, óc phán đoán minh bạch và dễ dàng hòa hợp với những người khác. Khi những lời nói, suy nghĩ hay việc làm của con trẻ bị đánh giá hay chê bai một mặt nào đó thì niềm vui của chúng sẽ không còn nữa và sự giận dữ của các em cũng theo đó mà tăng lên.

Điều này không có nghĩa là bọn trẻ không cần hay không muốn đáp lại những mong đợi của cha mẹ. Các em đang làm và sẽ làm được điều đó, bất chấp những trông đợi dù là tích cực hay tiêu cực. Khi những mong đợi đó luôn tươi sáng, tích cực, rồi lại được chỉ dạy, làm mẫu và xác đáng, và được bày tỏ ra thì điều kỳ sẽ xảy đến.

“Mẹ biết là con đã phạm sai lầm. Mẹ cũng biết là con đủ thông minh để hiểu được điều con đã làm là sai và mẹ tin rằng con sẽ có quyết định đúng đắn hơn trong lần sau.” Hay “Mẹ thấy con đã mất khá nhiều thời gian cho kế hoạch đó và mẹ rất muốn con giải thích cho mẹ nghe về điều đó.” Hay “Cha và mẹ luôn làm việc cực kỳ khó để kiếm tiền nuôi các con, và mẹ biết con có thể giúp mẹ tìm ra một phương cách để chi tiêu cho những gì con muốn.”

Nếu chỉ nói với con rằng chúng ta yêu thương chúng thôi thì không đủ. Một khi sự thất vọng đã chuyển thành cơn giận thì chúng ta không thể nào giới hạn được những cách thức biểu hiện tình cảm của con người. Nếu muốn giảm bớt tình trạng bạo lực trong xã hội, chúng ta sẽ phải tăng cường mức độ quan tâm, phải thêm lời ngợi khen, chỉ bảo và đồng hành cùng trẻ trong việc thực hiện nhiều điều tốt, để chúng học hỏi.

“Sẽ không còn những từ “nhưng” như vậy nữa!” là lời kêu gọi mọi người thay đổi cách suy nghĩ và cách ăn nói để có thêm niềm vui hơn trong cuộc sống. Đó cũng là một thách thức, một cơ hội mới đang chờ chúng ta để chúng ta quan tâm hơn đến những gì tốt đẹp nơi con trẻ, và khi chúng ta tin tưởng bằng cả con tim rằng một ngày nào đó, trẻ em cũng có thể nhận thấy những điều tương tự từ chính cha mẹ của chúng và từ những người mà chúng sẽ cùng sống, làm việc và cống hiến sau này.

Và nếu có lúc nào đó tôi quên đi thì mảnh giấy nhỏ của mẹ sẽ nhắc tôi nhớ mãi về điều đó.

- Robin L. Silverman

Sharing beauty

It was a certain day in October. One of my friends had business dealings in the city of Reno, Nevada. I learned by chance that I won the two-day holiday in Nevada of a tourist's drawing campaign. Then we joined together in this half work half traveling journey. While she conducted her business, I was aimlessly wandering down Virginia Street, admired the most gloriously beautiful sunset falling on this magnificent city.

Suddenly, I had an urge to share what I was feeling to someone, but I couldn't make eye contact with anyone. On the street, it seemed everyone was shuffling along looking at their feet, no one paid attention to my confidence.

There was no other way I took the next best action. Quickly I ducked into a nearby cosmetic department store and asked the lady behind the counter if she could come outside with me for just a minute. Without saying a word she looked at me as though I were from other planet.

"Well..."

I insisted, "It will only take a moment."

Seemingly against her better judgement, she moved toward the door after a moment of hesitation.

When she got outside, I said to her at once: "Would you don't mind looking at that sunset! Your city is more splendid than in my imagination before reaching here. You know, nobody out here was looking at this beauty while I just wanted to share this beautiful sight with someone."

For a few seconds, we just kept silence looking at the sunset as a velvet curtain gradually falling on Reno. When I whispered to myself but clear enough for that woman to hear: "God's in his heaven, he'll bless us and all's right with the world." Then, I thanked her for giving me a few precious moments. She went back inside and I left unhurriedly, arising an indescribable joy as being able to share the beauty with the other whether she understood or not.

Time after time, I forgot about that day's episode.

Four years later, my situation had altered considerably. I had come

to the end of a twenty-year marriage. I was alone and on my own for the first time in my life and in drastically reduced circumstances. At the time when I considered a real comedown, I had to move to a dirty and narrow apartment to save money for our everyday expenses with my stunted salary. I even had to do my wash in the communal laundry room to cut down on paying electricity and water bills.

One day, while my clothes were going around, I picked up a Woman Magazine on a shelf nearby and read an article about a woman who had been in similar circumstances. She had come to the end of a marriage, moved to a completely strange community, and the only job she could find was one she disliked: cosmetic sales in a small department store. In general, she was as bummed out as I was.

Then something happened to her that changed everything. She said one day a strange woman dropped in her department store and asked her to step outside to look at a sunset with her.

Then that strange woman had said, “God’s in his heaven, he’ll bless us and all’s right with the world.” She had realized the truth in that statement that there were lots of wonderful things around her and that she simply had not been seeing it. From that special moment on, she started to learn how to adjust her life.

- Sherry Maddox

Note: *Few days later, Sherry returned to the laundry room but the magazine was gone. She wrote Women Magazine hoping to get some information about that woman, but the magazine’s office was moving so the letter couldn’t arrive. In the letter, she wanted the woman in Reno to know that she was the one who did the same thing for her: to take back her faith in life. That meaningful gift has come a full circle.*

Circumstances are like a mattress. When we are on top, we rest in comfort; when we are underneath, we feel smothered.

- Anonymous

Cùng nhau chia sẻ vẻ đẹp

Đó là một ngày tháng 10. Một người bạn của tôi có một số công việc kinh doanh ở thành phố Reno, Nevada. Tình cờ, tôi hay tin mình trúng được một chuyến du lịch hai ngày đến Nevada theo một chương trình rút thăm trúng thưởng của một công ty du lịch. Thế là

chúng tôi kết hợp đi với nhau trong chuyến đi nửa công tác, nửa du lịch này. Trong khi cô bạn của tôi còn đang tiến hành công việc, thì tôi lang thang khắp con phố mang tên Virginia, ngắm cảnh hoàng hôn đẹp tuyệt vời đang buông xuống thành phố trắng lộng lẫy này.

Tự dưng tôi thấy như có điều gì đó thôi thúc mình cần phải chia sẻ những gì mà tôi đang cảm nhận với một ai đó, song tôi không sao tìm được người nào cả. Trên đường phố, dường như mọi người ai cũng lặng lẽ bước đi, chẳng ai buồn để ý đến tâm sự của tôi.

Không còn cách nào hơn, tôi bèn thực hiện một hành động táo bạo. Nhanh chân rẽ vào một cửa hàng mỹ phẩm gần đó, tôi hỏi người phụ nữ sau quầy tính tiền rằng liệu cô ấy có thể ra ngoài với tôi một lát được không. Cô ấy chẳng nói một lời, chỉ nhìn tôi như thể tôi là một kẻ vừa mới đến từ hành tinh khác vậy.

“Ừm...”

Tôi nài nỉ: “Sẽ chỉ mất một phút thôi mà”.

Có vẻ như trái với phán đoán vốn có của mình, người phụ nữ ấy tiến về phía cửa sau một lúc do dự.

Khi cô ấy bước ra, tôi liền bảo: “Cảm phiền cô hãy cùng tôi ngắm cảnh hoàng hôn này nhé!”

Thành phố của cô đẹp quá, hơn cả những gì tôi tưởng tượng trước khi đặt chân đến đây. Cô biết không, chẳng ai ở đây chịu chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó cả dù tôi chỉ muốn chia sẻ khung cảnh xinh đẹp này với một ai đó mà thôi”.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, chúng tôi chỉ lặng im ngắm nhìn hoàng hôn như một tấm rèm nhung đang dần buông xuống cả thành phố Reno. Giữa lúc đó, tôi thì thầm với mình, nhưng lời nói cũng đủ rõ để người phụ nữ nọ nghe được: “Lạy Chúa ở trên cao, xin Người ban phúc lành cho chúng con, rồi mọi việc trên thế gian này sẽ ổn cả thôi mà”. Đoạn, tôi cảm ơn cô vì đã dành cho tôi một ít chút quý giá. Cô ấy trở vào trong quầy hàng và tôi thông thả bước đi, lòng nhen nhóm lên một niềm vui khôn tả vì đã có thể chia sẻ những tâm sự của mình với người khác, cho dù họ có hiểu hay không hiểu được tôi.

Theo thời gian, tôi cũng dần quên câu chuyện xảy ra ngày hôm ấy.

Bốn năm sau đó, gia cảnh tôi cũng đã đổi thay nhiều. Hôn nhân của chúng tôi tan vỡ sau 20 năm dài chung sống. Lần đầu tiên trong đời, tôi phải một mình tự lo liệu tất cả trong tình cảnh sa sút vô cùng thảm hại. Khi ấy - lúc mà tôi cho rằng mình đang lâm vào khó khăn thực sự - tôi

phải dọn đến sống trong một căn hộ tồi tàn, chật hẹp để dành dụm tiền trang trải các khoản chi phí hàng ngày cho cả hai mẹ con bằng đồng lương ít ỏi của mình. Ngay cả quần áo của chúng tôi cũng phải đem đi giặt ở phòng công cộng để tiết kiệm chi phí điện nước trong nhà.

Một ngày nọ, khi đang chờ quần áo giặt xong, tôi cầm tờ Tạp chí trên chiếc kệ gần đó và đọc một bài báo viết về người phụ nữ có cảnh ngộ cũng giống như tôi. Cô ấy cũng từng ly hôn, cũng phải chuyển đến một địa phương hoàn toàn xa lạ và công việc duy nhất mà cô có thể kiếm được lại là một việc làm mà cô chẳng thích tí nào: làm nhân viên bán hàng cho một cửa hàng mỹ phẩm nhỏ. Tóm lại, cô ấy cũng thê thảm như tôi vậy.

Thế rồi một sự việc xảy đến đã làm thay đổi cả cuộc đời của cô. Cô ấy kể rằng vào một ngày nọ, một người phụ nữ không quen biết tình cờ ghé vào cửa hàng của cô, bảo cô cùng bước ra ngoài ngắm cảnh hoàng hôn với người ấy.

Rồi người phụ nữ ấy nói: “Lạy Chúa ở trên cao, xin Người ban phúc lành cho chúng con, rồi mọi việc trên thế gian này sẽ cả thôi mà”. Câu nói ấy đã giúp cô nhận ra một sự thật rằng quanh cô vẫn còn nhiều điều tuyệt vời, chỉ là cô chưa bao giờ ngắm nhìn chúng mà thôi. Cũng từ giây phút đặc biệt ấy, cô đã bắt đầu học được cách thích nghi với cuộc sống mới của mình.

- Sherry Maddox

Ghi chú: *Vài ngày sau đó, Sherry trở lại phòng giặt nhưng tờ báo đã biến mất. Cô bèn viết thư cho “Tạp chí Phụ nữ” với hy vọng biết được tin tức của người phụ nữ nọ, nhưng tòa soạn của tờ tạp chí này đã dời đi nơi khác nên lá thư ấy không thể đến được tay người nhận. Trong thư, Sherry muốn nhắn với người phụ nữ ở Reno rằng chính cô ấy cũng đã làm một việc tương tự cho mình là lấy lại niềm tin trong cuộc sống. Vậy là món quà ý nghĩa ấy đã được cho đi một vòng thật trọn vẹn.*

Hoàn cảnh giống như một tấm đệm: Khi ra nằm bên trên ta được nghỉ ngơi êm ái, nhưng khi phải ở phía dưới thì lại cảm thấy vô cùng ngột ngạt

- Khuyết danh

Về tác giả và sự ra đời của Chicken Soup for the Soul

Jack Canfield là một diễn thuyết gia nổi tiếng người Mỹ, tốt nghiệp Đại học Harvard, nhận bằng cao học của Đại học Massachusetts và học vị tiến sĩ của Đại học Santa Monica. Với kiến thức sâu rộng, cách nói chuyện thuyết phục và lôi cuốn, ông đã giúp rất nhiều người khám phá sức mạnh bản thân để theo đuổi và thực hiện ước mơ của mình. Trong suốt 25 năm qua, ông đã thực hiện nhiều buổi nói chuyện với những tập đoàn lớn như: Virgin Records, Sony Pictures, Merrill Lynch, Federal Express, Sonic Burger, Income Builders International...

Mark Victor Hansen cũng là một diễn thuyết gia rất tâm huyết. Ông đã thực hiện hơn 4 ngàn buổi nói chuyện cho hơn 2 triệu thính giả ở 32 quốc gia về những đề tài liên quan đến cuộc sống, tìm kiếm sức mạnh tinh thần và phát triển nội tâm, chiến lược kinh doanh và hiệu quả trong công việc.

Ông nhiều lần được mời nói chuyện trên các đài truyền hình và phát thanh nổi tiếng như: ABC, CBS, PBS, CNN ... và hiện đang là một trong những nhân vật được thính giả yêu thích nhất.

SỰ RA ĐỜI CỦA “CHICKEN SOUP FOR THE SOUL”:

Trong những buổi diễn thuyết của mình, Jack Canfield và Mark Victor Hensen thường tiếp cận với thính giả bằng những câu chuyện có thật, xúc động và ý nghĩa, có tác dụng động viên tinh thần, giúp mọi người có thể cảm nhận sâu sắc được những ý tưởng và tinh thần của buổi nói chuyện.

Sau những lần như vậy, thính giả ở khắp mọi nơi mong muốn được đọc và lưu giữ những câu chuyện thú vị ấy. Một số người đề nghị Jack và Mark tập hợp những câu chuyện thành một quyển sách. Đến năm 1990, họ mới bắt tay vào thực hiện ý tưởng này. Nhưng việc chuyển những câu chuyện kể thành một quyển sách không đơn giản như họ từng nghĩ. Hai người gặp rất nhiều khó khăn, nhất là trong quá trình biên tập các bài viết. Sau 3 năm làm việc miệt mài, cả hai chỉ mới tổng hợp được 68 câu chuyện, còn quá ít so với con số 101 câu chuyện - con số mà họ tin là sẽ tạo nên dấu ấn cho sự thành công của một quyển sách.

Jack và Mark quyết định tìm đến các nhà diễn thuyết khác để thu

thập thêm câu chuyện bổ sung vào quyển sách. Cách này giúp cả hai đã có được nhiều câu chuyện hay và cảm động từ những con người bình thường nhưng có thể vượt lên làm được điều phi thường.

Một lần nữa, Jack và Mark tiếp tục nhờ 40 nhà diễn thuyết chuyên nghiệp khác đọc và thẩm định từng câu chuyện, và cho thang điểm từ 1 đến 10 về tính chân thực, gây xúc động và có giá trị động viên tinh thần. Sau cùng, 101 câu chuyện có điểm cao nhất đã được tuyển chọn.

Thế nhưng quyển sách này vẫn chưa có tên. Cả hai sớm thấy rằng chính tên quyển sách góp phần rất lớn vào sự thu hút bạn đọc. Jack nhớ lại những lần bị ốm, ông thường được ăn xúp gà do mẹ nấu. Mẹ Jack nói loại xúp này có thể giúp phục hồi sức khỏe cho những người đang đau yếu. Một ý tưởng bùng sách trong Jack. Quyển sách này cũng có tác dụng chữa lành những bệnh, không phải cho cơ thể như xúp gà đơn thuần mà cho tâm hồn con người. Tên sách “Chicken Soup of the Soul” ra đời từ đó và nhanh chóng trở nên nổi tiếng khắp thế giới.

KHÔNG TỪ BỎ ƯỚC MƠ

Để quyển sách đến được với mọi người, việc đầu tiên là phải thuyết phục một Nhà Xuất Bản đồng ý in.

Nhà xuất bản đầu tiên đọc xong và ghi nắn nót trên bản thảo: *“Gửi trả. Không hợp tác! Đề tài quá bình thường”*.

Nhà xuất bản thứ hai trả lời: *“Không có ý tưởng gì lạ cả, những chuyện này ai mà chẳng biết, ai mà chẳng trải qua những chuyện tương tự như vậy”*.

Nhà xuất bản thứ ba nhận xét: *“Sức bán hạn chế - sách này chỉ dành cho những người thần kinh có vấn đề”*

Nhà xuất bản thứ ba mươi cũng vậy. Kết quả tệ hại này nằm ngoài dự kiến và sức tưởng tượng của hai người. Jack và Mark đã phải chịu đựng đến 33 lần từ chối trong 3 năm đi khắp nơi gửi bản thảo chứ không phải chỉ trong vài ba tháng như dự kiến. Có những lúc tưởng chừng như đã bỏ cuộc nhưng họ vẫn cố gắng vượt qua và quyết tâm kiên trì đến cùng.

Năm 1992, Jack và Mark tham dự Hội thảo Nghiệp đoàn Bán sách Hoa Kỳ (American Booksellers' Association Convention). Tại đây, hai người đi từ gian hàng này đến gian hàng khác, trò chuyện với các biên tập viên, và chia sẻ quan điểm của họ về những giá trị tinh thần sâu sắc mà quyển sách này sẽ mang lại. Hai người nhận mạnh rằng những câu chuyện trong quyển sách sẽ giúp mọi người rộng mở trái tim, nhận thức

được những giá trị tinh thần và duy trì lòng can đảm để theo đuổi ước mơ, khát vọng của mình. Sau đó, bản thảo đã được gửi đến Peter Vegso, Chủ tịch Tập đoàn Xuất bản Health Communications. May mắn thay Peter Vegso sớm nhận ra giá trị tiềm ẩn của quyển sách và đồng ý xuất bản ngay.

Trải qua chặng đường gian nan, đến ngày 28/6/1993, quyển “Chicken Soup for the Soul” đầu tiên ra đời và trở thành món quà mừng Giáng Sinh và năm mới được yêu thích nhất lúc bấy giờ. Những ai mua một quyển sách đều quay lại mua thêm nhiều quyển nữa để làm quà tặng người thân và bạn bè. Khắp nơi ai cũng nói về quyển sách của “một lọ xúp kỳ diệu cho tâm hồn”. Mọi người kể lại cho nhau nghe những câu chuyện trong sách mỗi khi ai đó có vấn đề tương tự. Quyển sách đã thật sự tạo nên một cơn sốt và hiện tượng trong ngành xuất bản.

CHINH PHỤC THẾ GIỚI

Đến tháng 9 năm 1994, “Chicken Soup for the Soul” đã nằm trong danh sách sách bán chạy nhất theo bình chọn của thời báo New York Times, The Washington Post, Publishers Weekly, USA Today và thêm 5 tờ báo có uy tín của Canada.

Đầu năm 1995, “Chicken Soup for the Soul” đạt giải thưởng ABBY (American Bestseller’s Book of the Year) - một giải thưởng có danh tiếng, được bình chọn bởi khách hàng của các hệ thống phát hành sách toàn nước Mỹ.

Cuối năm 1995, “Chicken Soup for the Soul” tiếp tục nhận giải thưởng “Quyển sách trong năm - Book of the Year” do tạp chí Body, Mind & Soul bình chọn.

Năm 1996, “Chicken Soup for the Soul” đã được American Family Institute trao giải thưởng “Non-Fiction Literacy Award”. Riêng quyển “Condensed Chicken Soup for the Soul” và “A Cup of Chicken Soup for the Soul” được trao giải “Story Teller World Award” cho bộ câu chuyện hay nhất được độc giả bình chọn.

Trong hai năm 1997 và 1998, Jack Canfield và Mark Victor Hansen đã liên tục giữ vị trí “Tác Giả Có Sách Bán Chạy Nhất Trong Năm - The Best Selling Authors of the Year”.

Và vào ngày 24/5/1998, Jack và Mark đã được ghi tên vào bộ sách kỷ lục thế giới Guinness là tác giả được yêu thích nhất có cùng lúc 7 tựa sách trong bộ “Chicken Soup for the Soul” được thời báo New York Times bình chọn là những sách bán chạy nhất. Ngày nay, bất cứ ai cũng biết đến cái tên “Chicken Soup for the Soul”. Mọi người chuyển tay

nhau, gửi e-mail, kể cho nhau và bình luận những câu chuyện trích từ bộ sách này. Và “Chicken Soup for the Soul” đã trở thành một thương hiệu lớn có giá trị không chỉ về mặt thương mại mà còn ở tính nhân văn cao đẹp. Ở Mỹ, người ta gọi nó là “A Billion Dollar Brand” (Thương hiệu trị giá hàng tỉ đô la). Thông qua những câu chuyện trong bộ sách này, bạn có thể tìm lại chính mình, có thêm niềm tin, nghị lực để thực hiện những ước mơ, khát vọng, biết chia sẻ và đồng cảm với nỗi đau của những người xung quanh, tìm lại được những giá trị đích thực của cuộc sống. Đó chính là điều giúp bộ sách “Chicken Soup for the Soul” tồn tại mãi với thời gian và trong lòng mọi người.